

INHOUDSTAFEL

VOORWOORD 01

SPEECH HUGO BOURGEOIS 04

UGLY PAPAS
(INDISC, 1994) 06

DIRK GHYS & JOOST LAPERRE 08

PAUL DREZE 19

DICK DESCAMPS 23

RIK DEBRUYNE &
PEPPIE PEPERMANS 29

DOKTER DEKERPEL 33

LUC DUFOURMONT 51

Koningin Sunanta viel in een meer. Dat was in het jaar 1880. In het land van koningin Sunanta was een wet die de onderdanen verbood om de koningin aan te raken. Omstaanders zagen Sunanta spartelen en verzuipen, maar niemand schoot haar te hulp.

Ook deze publicatie over Ugly Papas heeft even aan een zijden draadje gehangen. Ze zou ten eerste een interview bevatten met Joost Laperre en Dirk Gheys. Beide heren hebben concertclub de Kreun op sleeptouw genomen en hebben vaak het pad van de Ugly Papas gekruist. Ten tweede zou ook Hugo Bourgeois, gitarist en compagnon de route, een openhartige brief schrijven. Ten derde zouden we hier een scheve situatie recht zetten. Na 23 jaar zou een muzikjournalist van HUMO eindelijk zijn licht laten schijnen over het tweede, titelloze album van de Ugly Papas. Het album mocht in muziek- en andere bladen warm tot gloeiend heet onthaald worden, in HUMO werd het doodgezwegen. De legende wil dat de recensent die de klus moest klaren, in New York zat, toen het album op zijn bureau landde. Het is daar ondergesneeuwd. Ten slotte zouden de portretten van de 6 Ugly Papas die tussen 1989 en 1997 actief waren, deze publicatie volledig maken.

Tot vandaag zag alles er goed uit. Alles leek te gaan lukken. Op 1 iets na. Dat heb ik vanmiddag vernomen. Deze publicatie moet het doen zonder het portret van dokter Dekerpel. Dat is wel bijzonder rottig, omdat de dokter het brein van de Ugly Papas is. Nochtans, het portret van de dokter bestaat. De tekst is kant en klaar. Maar vannamiddag heeft de dokter mij laten weten dat hij de tekst niet gepubliceerd wil zien. En zo wordt deze publicatie onthoofd.

De dokter en ik hadden een gesprek gevoerd dat 4 ½ uur had geduurd. Kort erna had ik een inleiding klaar. Ik nodigde hem uit om ze meteen te lezen. Keurde hij ze goed, dan zou ik op dat elan verder gaan. Was dat niet het geval, dan was dit het uitgelezen moment om een aantal zaken uit te klaren. De dokter heet verre van de gemakkelijkste mens te zijn, maar over de inleiding zei hij: 'I like it.'

Ik kreeg het vertrouwen en werkte verder. Ettelijke uren heb ik nodig gehad om ons lange gesprek te verwerken en een beetje levendig te krijgen op papier. De tekst was eindelijk af geraakt. Weer legde ik de tekst voor. De dokter heeft hem gelezen en vanmiddag liet hij me plechtig beloven dat ik de tekst nooit ofte nimmer zou publiceren. Heeft de publicatie over de Ugly Papas zin zonder het portret van het brein? Ik dacht het niet.

Koningin Sunanta was reddeloos in dat meer. Ze is verdrongen.

Vanavond moet ik denken aan de echtgenoot van Sunanta, Koning Rama V. Hij heeft de wet veranderd en een obelisk opgetrokken om zijn vrouw te gedenken. Ik moet ook denken aan een ander verhaal dat CSA – Centrum Stedelijke Acupunctuur – wil vertellen.

Omdat CSA, de initiatiefnemer van het verhaal over de Ugly Papas, nadenkt over de stad in het algemeen, en over de identiteit en dynamiek van Mene in het bijzonder, willen we op een mooie dag ook het verhaal vertellen van de arbeiderswijk Ons Dorp. Kloppend hart van Ons Dorp was de Vooruit, het Volkshuis. De Vooruit moest de mensen in de wijk socialist maken en houden.

Vandaag, in 2017, is de Vooruit al vele jaren weg. Toch is het volkshuis, in zijn afwezigheid, sprekend voor Ons Dorp. Wie door de straten loopt, kan het zien. Links en rechts staan nog de identieke huizen die onomwonden verwijzen naar de glorieperiode van de Vooruit. De meeste huizen echter weerspiegelen nu de persoonlijke smaak van de bewoners. Met de ideologie is ook de eenheid of samenhang uit het straatbeeld verdwenen. Zo spreekt het afwezige Volkshuis over Ons Dorp. Op een gelijkaardige manier is de afwezigheid van de dokter zijn tekst, nu u de voorgeschiedenis kent, sprekend voor de Ugly Papas, denk ik vanavond.

En zo, met een onzichtbare tekst, is deze publicatie gered. Een tekst die u niet kunt lezen, is sprekend voor de Ugly Papas, precies omdat het de tekst over Dr. Dekerpel is. Die geest, die mij eerst aanmoedigt om zijn portret af te maken en het vervolgens met een paar lettergrepen de vuilnisbak in slingert, is diezelfde geest die Peppie Pepermans aanmoedigde om een Egyptische toonladder uit zijn sax te blazen. Het is dezelfde dokter die van obay langa zingt in een taal die in niets lijkt op een taal die ik ken. Iets exotisch. Verder geraak ik niet. Het is diezelfde geest die de Ugly Papas onmiskenbaar wegbracht van de platgetreden paden. De jungle in, zoals een journalist het zei.

Tegelijkertijd is Ugly Papas om dezelfde reden - de dokter die de plak zwaait - een band die niet kon blijven bestaan, want geen enkele van de 5 andere Papas zou zo met hun portret zijn omgegaan. Als de derde plaat na 20 jaar de wereld wordt ingestuurd, dan is dat onder impuls van een aantal organisaties en wakkere burgers uit Mene en daarbuiten, die vonden dat 2017 het geschikte moment was om het verhaal van de Ugly Papas te vertellen. De derde plaat is er dus niet gekomen door een dynamiek binnen de rangen van de Papas zelf.

Voor een optreden zaten de Ugly Papas te eten. Zanger Luc Dufourmont, bassist Dick Descamps, drummer Rick Debruyne, Peppie Pepermans, en was ook de eerste drummer, Paul Drèze, erbij geweest, dan had ook hij met evenveel genoegen aan hun tafel gezeten. Daar waren zij als volslagen, onloochenbare en *fière de l'être* bourgondiërs bezig met een beustik-friet. De dokter was er ook. Hij stilde zijn honger met een portie rijst. Hij zag zijn kompanen en maakte zich zorgen om hun eetgewoontes. Je bent wat je eet en wie veel vlees eet, doet zijn oorlellen krimpen, waarschuwde hij. Ze sloegen de raad van de dokter in de wind, maar straks, wanneer zij samen het podium op zullen stappen, dan is de kans groot dat tussen de muzikanten een uur lang magie zou heersen. (Magie, het is nogal bekakt, maar we hebben niets beters gevonden.) Voor een portie magie heeft een mens veel over. Veel, maar niet alles. Misschien is dat de kern van Ugly Papas.

Soms ging de magie ook het publiek in. Ik heb dat meegemaakt. Daarom wilden wij het verhaal van de Ugly Papas vertellen, onder andere met deze publicatie. Ik heb aan Hugo Bourgeois, Joeri Dewaegenare, Nathalie Hanssens, de 17-jarige Niels Verhoye, Nicolas Quaghebeur van HUMO, Rino Feys, Veerle Knockaert en vormgever Nicolas Van Elslander gevraagd om me bij te staan.

De publicatie is een onderdeel van The Night of the Ugly Papas. Met een publicatie alleen konden wij niet het verhaal van de Papas vertellen. De andere onderdelen van The Night of The Ugly Papas zijn:

- een tentoonstelling (met heel veel dank aan David Samyn)
- een talkshow met Piet Depraetere, Gunter Lamoot, Geert Verstraete aka Strash, Eddy Decreton, Frank Vander Linden, Patrick Smaghe, Peter Verstraelen, PA Caessens, Hans Vandemaele
- de filmpjes van beiaardier Wim Berteloot, Jan Delvaux, Mauro, Stijn Meuris en Frank Vander Linden
- de derde plaat (Atomium Pluto i.s.m. Mayway Records)
- de afrodisica van Nathalie Decoene en Stephanie Viaene
- de live muziek en dans van Eraserhead, ETNA, Vortex Campaign & Helios, Joost Laperre & Hugo Bourgeois, Turf, Idiots, Iris Walgraeve, Seppe Vandewalle, Tim Vanhamel en Ugly Papas
- de afterparty van Studio Humbl

The Night of the Ugly Papas is een verhaal van CSA (Christian Bonte, Sofie Pringels, Nathalie Hanssens en Frederic Dehaut), CC De Steiger (Chiel Vandenberghe, Philippe Seys, Christian Bonte, Jeroen Verzele, Philippe Verzele, Ria Vandamme, Stan Verstraete, Manon e.a.), David Samyn, Geert Verstraete (aka Strash), Rino Feys, Kotweekend (Joeri Dewaegenaere, Tommy Porte) Nicolas Van Elslander, Joost Laperre, Dirk Gheys, Tony Vandembogaerde (Maywayrecords), Hugo Bourgeois, Amir Turayev, Veerle Knockaert, Boegiewoegie, Marc Hanssens, Nicole Bertrem, Dominique Dehaut, Francine Gadeyne Met heel veel dank ook aan de mensen die de handen uit de mouwen komen steken. (Tania, Virginie, Tom, Delphine, Stijn, Brigitte, zus Brigitte, Katrijn, Bernadette, Malou, Fernando, Onah, Eva, Annelies, Caroline, Wouter, Catherine, Arne, Cyriel, Gunnar, Victor, Bert, Najeeb, Alexandre Traikos, Kevin Labeeuw, Veerle Knockaert. Aan de mensen die we zijn vergeten: het is niet omdat we jullie zijn vergeten dat we jullie niet dankbaar zijn.

Frederic Dehaut,
Bangkok 29/7/2017

03

PS

Ik heb de dokter nog wat lastiggevalen. Hij zei: *'Don't push me, pusher man!'* Een paar mails, sms'en, scheldwoorden en telefoongesprekken later, hebben we toch een heel eenvoudige uitweg gevonden. Zo krijgt deze publicatie haar hoofd terug. U zult opmerken dat alles wat hierboven staat, nu overbodig is geworden. Misschien. Misschien ook niet. Zie het zo: u krijgt er een deel van de *the making of* gratis bovenop. Een gratis bijlage bij een gratis publicatie!

SPEECH HUGO BOURGEOIS

Voorgesproken op zondag 10 september 2017,
naar aanleiding van de opening van de expo Ugly Papas

Grensrock Menen 1993

Neonhead

Het gaat hier vanavond en de rest van de maand over Ugly Papas. Over Rock 'n Roll. Vooral. In de breedste zin. Maar in de slipstream ook over beeldcultuur, drugs en literatuur. Daarom wil ik Michel Houellebecq citeren: 'Je hebt twee soorten kunstenaars: revolutionairen en decorateurs.' Je voelt hem al komen: de Papas behoren duidelijk tot de eerste soort.

Vanaf hun prille start als Napoleon Solo was het overduidelijk dat ze zowel competent als visionair waren. Voor mij en allicht ook voor vele anderen in de Zuid-West-Vlaamse regio de stimulans om grenzen te verkennen en proberen te verleggen. Zo richtte ik Party At Vanzetti's op. Deels uit afgunst, wil ik hier gerust toegeven, maar vooral omwille van de bevrogenheid, de sturm-und-drang, de passie en de genomen absolute vrijheid.

Hun volledige oeuvre toelichten, hun vele metamorfoses (ja er bestaan 4 Ugly Papas en toch maar 1), de talloze capriolen en serendipiteiten, we kunnen er uren over zwansen... Ik wil er gewoon enkele flashes, gevoelsmatige snapshots, uitnemen die er voor mij persoonlijk toe deden.

Ugly Papas spelen This Town. Een adaptatie van Frank Sinatra. Sinatra had een punt. Maar zelden hoorde ik een song zo op de juiste plaats op het juiste moment. *This town* minachtend uitgespuwd door Luc Duf. Een liefde-haatverhouding met Menen. 'You better believe that I'm leaving this town.' Heb ik dan maar gedaan.

Geen naam op de plaat. Wel de symbolen voor door- en terugspoelen op een tapedeck. Reverse/Ahead. Het kan aan de marihuana liggen, of andere stuff, maar er verschijnen kleuren bij het aanhoren, of meemaken van Neonhead. De complexe ambere kleur van Pale-Ale. De mysterieuze veranderende kleur van Paddo's. Of hoe muziek kan triggeren, muren doet bewegen, hoofden doet vibreren. David Lynch zijn videokunst, gepersonaliseerd gebracht op je innerlijke netvlies.

Je moet al over goeie papieren beschikken om een oude ziel te begraven en tot leven te wekken tegelijkertijd. En om dan nog weg te geraken met de practical joke om spa blauw als tranen te laten fungeren.

Over de Rock Rally gesproken. Na 27 jaar zijn Ugly Papas de morele winnaars.

The Kitchen Of Insanity : iemand?

Gorki : jammergenoeg dood.

Noordkaap : niet dood, nog steeds talentvol, maar stilletjes aan nogal euh

Of hoe alle lichaamssappen werkelijkheid worden in een tijdspanne van amper 4 minuten. Ik wil hier kort over zijn. Vele malen gezien, geobserveerd.
Lichaamssappen live.

Opnieuw de AB. Rock Rally Finale '90.
Vanaf de eerste noot was er een waarneembare verandering in het toenmalige rococo-interieur van den AB. De vergulde balkons werden als op commando vloeibaar. De plankenvloer bleek plots toch niet zo stabiel. Het glas-in-lood plafond opende zich als vanzelfsprekend. De aanwezigen, zonder onderscheid van stand of ras lieten zich gewillig naar boven zuigen. Om zich vervolgens na de laatste "Irak"-echo verbaasd terug te vinden in een banale rockzaal.

Vrienden, vijanden en fans van Ugly Papas : I rest my case.

Spiegelei, spiegelei aan de wand, wie is de beste rockgroep van het land?

Het is 1994.

Kurt Cobain voelt zich niet zo lekker.

Evil Superstars winnen Humo's Rock Rally,

dEUS lanceert zichzelf richting stratosfeer en

in de ACE Studio laat **Dick Descamps** z'n bas afdalen naar Midden-aarde.

Uit 1994

stamt het Vlaamse spreekwoord: als het in Antwerpen regent, dondert het in Rekkem.

De tweede, titelloze van de **Ugly Papas** staat bekend als 'Die met het ei'. Je hebt de banaan van The Velvet Underground en het ei van de Papas - dat is bekend. Maar is het toeval dat op de hoes een spiegelei prijkt, en geen zacht gekookt ei, een omelet of een Kinder Surprise? Zeiden de Papas '*Kus min ei*', of gaat het om de spiegel?

Aha!

Antwoord: het gaat om de spiegel, en wat erachter zit. Stap er doorheen, laat een bericht achter voor de familie (*'Kus min ei'*) en geef je over aan de trip. Starten doen we met een handvol

'Purperen pillen': nooit een slecht begin.

In de **Mothers of Invention**-song 'More Trouble Everyday' laat **Luc Dufourmont** daarna z'n beste Willy The Pimp horen, maar laten we niet de hele tijd '**Zappa!**' of '**Beefheart!**' roepen, zoals we in die tijd deden bij alles wat raar was. Ugly Papas waren in '94 veel te onrustig (en hun platencollectie was te groot) om zich voor één gat te laten vangen, zelfs voor dat van Zappa.

'More Trouble Everyday' mondt halfweg in een waas van donkerblauwe rook alweer uit in de nachtclubjazz van

'Space Trouble Boogie'.

Caspar

Brötzmann, een Duitse gitaargod die in die dagen op de as Lauwe-Rekkem enige bekendheid genoot, doet in

'Météorite' blad-steen-bazooka met **Black Sabbath** (Brötzmann wint op punten).

'Pornographia' wijst vooruit naar de reis

rond de wereld die Ugly Papas 3.0 zouden maken met saxofonist **Peppie Pepermans**, maar kan niet beletten dat eightiessensatie **Liquid Liquid** met de laatste minuut aan de haal gaat. En net als het tijd wordt om naar de werkelijkheid terug te keren, trekt

'Marihuana Guitar' je een dubby koortsdroom in en ren je voor leven in

'Ma guitare'...

'Ma guitare pleure ses

accords' en jij roept om je moeder, maar die is nog altijd boos om dat briefje met *'Kus min ei'* dat ze op de keukentafel gevonden heeft.

Stop!

Wat maakt van die complete chaos nu één plaat,
en dan nog zo'n goeie
ook?

Is het de gitaar van **Dr. Dekerpel**, die vloeiend tien talen spreekt?

Of zijn

gestrekte middelvinger naar de platenfirma, die hij woedend maakte door

'Neon Head'

achterstevoren op te nemen en
aldus

hun enige kans op een
terugbetaling van hun investeringen met hoorbaar plezier de nek om te
wringen?

Antwoord:

het is de humor

De Papas namen de muziek heel serieus, maar
zichzelf geen seconde.

'Does humor belong in music?'

vroeg **Zappa** (hij weer)

zich eens af. De vraag was volgens ons retorisch, maar hier wordt niettemin
volmondig 'JA!' gebruld. De Franse karamellenverzen van

'Météorite

météorite m' a percé le coeur / vous sur la terre, vous avez des docteurs / il
me faut une transfusion de mercure), de kazoo van

(*la*

'Mele Kalikimaka',

de
nimmer aflatende gekte: als u ooit nog eens een plaat tegenkomt die erin
slaagt tegelijk loodzwaar én vederlicht te zijn en uw joie de vivre twaalf
keiharde schoppen in de kont te geven, dan moet u maar eens bellen.

Dirk Ghys en Joost Laperre stonden samen aan de wieg van de Kreun. Het jeugdhuis van weleer is onder hun hoede uitgegroeid tot de gerenommeerde concertclub van vandaag. Nu staan anderen aan het roer, maar destijds was Dirk de programmator die de concerten, leunend op een wandelstok, aankondigde, terwijl Joost het beruchte medewerkersgroepje in toom probeerde te houden.

Kunnen jullie om te beginnen iets vertellen over het ontstaan van de Kreun?

Dirk: We zijn gewoon gestart vanaf nul, met het statuut van een VZW. Dat betekende dat je voor genoeg inkomsten moest zorgen. Ik was daar heel rationeel in. Ik herinner me nog het openingsweekend. Ik zei tegen Claude Viaene: 'Heb je aan een muziekinstallatie gedacht? Is er een dj?' Zaken die hij over het hoofd had gezien... *(lacht)*
Na verloop van tijd konden we ons laten erkennen als jeugdhuis. Vanaf dan moesten we een jaarverslag maken. We namen dat heel ernstig. We kregen wat geld van de stad, een beetje van de provincie maar het grootste stuk kwam van de Vlaamse Gemeenschap. Even later kon ik er parttime in dienst gaan. Die parttime werd een fulltime en toen waren we vertrokken.

Joost: Daarna ben ik er bijgekomen, dat was een stagecontract. Daarna sloot Bart Geldhof zich aan, en ten slotte mister Baker zaliger. Uiteindelijk zaten we daar met zijn vieren. Maar dat waren van die rare statuten. Het was niet dat wij daar allemaal goed betaald werden. Om het samen te vatten: dat is van niets naar een jeugdhuis gegaan, en dat jeugdhuis is zich toen meer op concerten beginnen toeleggen. Het werd steeds groter en we gingen bij Cultuur aankloppen, maar daar kregen we te horen dat optredens niets met cultuur te maken hadden. Heel frustrerend. Door die discussies is uiteindelijk het clubcircuit ontstaan.

Dirk: Samen met de Cactus in Brugge en de Media in Eeklo liepen we de deuren plat van de ministeries. Om ten slotte - met de medewerking van Jari Demeulemeester - tot het clubcircuit te komen. Daarna kwam het erop aan om zoveel mogelijk muziekoptredens te organiseren. Dankzij ons pionierswerk is alles toen veranderd. Al snel sloten anderen zich aan, zoals de 4AD in Diksmuide, de Zwerver in Leffinge... Vandaag worden een tiental van die clubs nog steeds gesubsidieerd. Maar in den beginne was er niks hé! Niemand werd gesubsidieerd. Niemand, behalve de AB.

Joost: We kregen de kritiek dat we geen visie hadden. De Democrazy was veel eigenzinniger.

Dirk: De 4Ad ook. Dat was allemaal veel alternatiever. Het ruimst programmeerden de Cactus en de Kreun.

Joost: Zelfs de Media zat met zijn wereldmuziek en zijn reggae in een niche. Wij daarentegen brachten zowel oude bluesgasten als Zweedse hiphoppers.

Dirk: Muziek is muziek, dat was onze stelling.

Joost: Wij hebben bijvoorbeeld ook Axelle Red over de vloer gehad, omdat we dat nog zo slecht niet vonden. Je had toen ook al de Pit's in Kortrijk. Punks, echte *diehards* en die vonden ons maar platte commerciële *assholes*. Ja, wij waren die gasten die met de subsidies gingen lopen! Wijzelf vonden dat we ons werk goed deden en dat we wel een kleur kozen. Aja? Wat is dat dan? Wel, dat we geen kleur kiezen! Dat is onze richting! En ik sta daar nog steeds achter. Want we deden het gewoon allemaal hé. Optredens die geld in het laatje brachten, maar ook experimentele dingen zoals The Honeymoon Killers, waarop er toen dertig man stond scheef te gaan. (*lacht*)

Dirk: Of de broer van Mick Jagger!

Joost: Juist, met zijn cajungroep, die is ook bij ons geweest. Maar wij programmeerden ook oude bluesgroepen zoals Canned Heat of Chicken Shack. Daar kwam vijfhonderd man op af en we verkochten tien vaten. Echt waar, dat was gigantisch, daar werd gezopen! De dag nadien hadden we Osdorp Posse. Er zat evenveel volk en we verkochten maar anderhalf vat! En het grootste deel daarvan hebben we dan nog zelf opgedronken! (*lacht*) Die gasten rookten joints en brachten hun blikjes cola zelf mee.

Als wij de Give Buzze Band vroegen, dan moesten we bij wijze van spreken zelfs geen reclame maken. Het café zat gegarandeerd voll! Ze vroegen 8000 frank – dat is vandaag tweehonderd euro. Dat was *all-in*; ze hadden zelfs hun eigen zanginstallatie mee. Voor 8000 frank stond heel 't kot op stelten!

We hadden een stuurgroep met vaste medewerkers, vrijwilligers weliswaar, maar die beslisten mee over wat er geprogrammeerd werd. Naarmate we meer kansen kregen in het grotere clubcircuit is er toen wel een regeling gekomen dat we, als het er op aankwam, autonoom konden beslissen. Maar normaal waren dat twaalf mensen die samen beslisten. Zelfs over de aankoop van de cd's.

Hoe zijn de Ugly Papas in de Kreun beland?

Dirk: Het is eigenlijk begonnen met Two Russian Cowboys. Ik leerde Luc Dufourmont en Hugo Bourgeois kennen in Rekkem in de jeugdclub. We waren op toer met affiches en belandden in ... hoe heette die café in Rekkem ook alweer?

Joost: Was dat

de Klakkeboem?

Dirk: Ja, zoiets. Iedere maand hadden we minstens één optreden en moesten we dus op toer. Gelukkig stonden ze toen maar zelden om te blazen! Luc was medewerker in de Klakkeboem. Veel meer wisten we eigenlijk niet. Maar er hingen daar foto's van de Cowboys want dat was hun thuisbasis. Op een keer toen we daar kwamen, droegen ze hun kepies nog. Ze hadden er net opgetreden, maar voor de rest... Het was dus eigenlijk door te babbelen en pinten te drinken dat ze in de Kreun terechtkwamen.

Die paasmaandag... (*draait met de ogen*) Memorabel was dat aperitiefconcert! Het was volledig uitverkocht, en we hadden de tuin ook geopend. De Two Russian Cowboys waren toen met zijn drieën: Dick Descamps, Luc Dufourmont en Hugo Bourgeois. Eerlijk gezegd had ik het een beetje onderschat, maar toen ik zag wat er daar gebeurde... Wow!

Joost: Ja, die paasmaandagen zijn legendarisch geworden. Om elf uur gingen de deuren open, omstreeks twaalf uur dertig begon de groep te spelen, en daarna was het gewoon een gezellig samenzijn. (*lacht*) De Kreun was op dat moment nog een officieel erkend jeugdhuis en sterke drank mochten we dus niet verkopen. Maar op paasmaandag trokken we ons daar niets van aan.

Dirk: Ja, en de dokter is nog moeten komen, zo rond twaalf uur dertig 's nachts...

Joost: Ik weet ook nog dat jij, je was nadien eens gaan eten met die, die...

Dirk: Johnny One Man Band? Dat was Johnny G., we kwamen heel laat in de nacht terug. 'Everybody's drunk in the morning!', zei hij. Maar het leek er dan ook echt een gekkenhuis!

Joost: Ik weet niet meer of Dufourmont had moeten optreden, of hoe het zat maar ik zie nog hoe zijn vrouw hem kwam ophalen. Het was dus het begin van de paasvakantie, en ze zouden naar de Vogezen op vakantie gaan. Maar toen het moment daar was, wilde hij niet mee en zij stond daar te toeteren, 'Gow Luc!'

'Wachte schatje, nog éentje, nog éentje!' Je kent hem hé! En uiteindelijk is hij in die wagen gestapt. Ik hoor hem nog zeggen: 'Zie jij het zitten om te rijden?' (*lacht*)

Toen is hij in slaap gevallen en naar verluidt 600 kilometer verder wakker geworden...

Het eerste optreden van de Ugly Papas in de Kreun was in het voorprogramma van Hugo Matthijssen en de Bomen. Daarvan herinner ik me vooral die zotte drummer nog, dat was Polle Dreze! Een concert later was ik inkomtickets aan het verkopen toen er opeens een gast voor me stond: 'Kej my nog?! Kej my nog?!' K zyn k ik diene drummer van verleen weke ee!

De beste groep van België

Joost: Ik was aan het bestellen in de Kreun toen Noordkaap optrad in het Parochiaal centrum, georganiseerd door de KSA. Dat was in 1993. De KSA en de Kreun, dat waren toen geen al te beste vrienden. Ze zouden ons eens een lesje leren door de beste groep van België te programmeren. Het was een zeer verwarrende situatie, omdat veel mensen dachten dat die activiteit van ons kwam. Nu, diezelfde avond vielen de Ugly Papas bij ons binnen. En ik vertel hen het verhaal van de KSA, die de beste groep van België wilde programmeren. En Dufourmont zei: 'Jaaa, ik peise eigenlijk da Soapstone, da da n beste groep van België is!' En Dekerpel zei: 'Jaaa.... jaaa... k peise da k u moete volgn, maare... t is de tweede beste groep!' Natuurlijk vroeg iemand toen wie de beste groep van Vlaanderen was en Dekerpel: 'De Ugly Papas vaneigenst, godverdomme gastn!'

Heel wat later komen de gasten van Noordkaap binnen. Het optreden was afgelopen, en ze kwamen eentje drinken in de Kreun. Terwijl ik hen bedien, vraag ik: 'En wie is er volgens jullie de beste groep van Vlaanderen?' En zij, onmiddellijk, zonder enige twijfel: 'Soapstone!' En ik zeg: 'En de Ugly Papas?' En zij: 'Jaa... Misschien op twee!' (*Lacht*)

Dirk: Piet Goddaer heeft de Papas hier ook vaak aan het werk gezien. Hij is zelfs nog vrijwilliger geweest en een tijdlang pintjes bij ons getapt. Zijn eigen carrière moest toen nog beginnen. Ten slotte heeft hij Dick Descamps en Rik Debruyne ingelijfd.

Joost: Hij ging zijn burgerdienst bij ons doen; maar hij is uiteindelijk in theaterhuis Antigone terechtgekomen.

Dirk: De Papas kwamen ook heel graag bij ons optreden. Dat had verschillende redenen. Eén daarvan was Stekkerkopke. Zij kon goed koken!

Joost: Stekkerkopke was Inge, een medewerkster.

Dirk: Zij soigneerde de muzikanten en de artiesten altijd. En Luc en Dick, dat zijn bourgondiërs hé.

Joost: De liefde was wederzijds. Wij waren ook altijd blij als ze er waren. Omdat we wisten dat het weer toffe muziek ging zijn en we gegarandeerd een goeie avond zouden hebben. Was het uitverkocht? Nee, daarvoor speelden ze misschien ook wat te veel in de streek. Maar als zij optraden in het zaaltje was dat voor tweehonderd man, dat stoomde hé... En er was ook niemand van onze medewerkers die de Papas niet graag hoorde.

Dirk: Ze hebben bij ons ook enkele keren als voorprogramma opgetreden, zoals bij Nova Mob. Dat was met Grant Hart, ooit de rechterhand van Bob Mould bij Hüsker Dü. Na de split begon Mould met Sugar, en Hart met Nova Mob. Hart was ook de auteur van 'Diane'.

Joost: Dat later door Therapy werd gecoverd en een wereldhit werd. We organiseerden die concerten in het parochiaal centrum. Daarachter lag er een parking, en toen een bijgebouwtje, dat was een houten barak waar 'Kerdju' zat, de creatieve jeugd. Het waren onze gloriejaren in de Kreun met in de kern Bart, mister Baker, Dirk en ik. We huurden die barak dan als backstageruimte. Mister Baker sprak vloeiend Engels en deed niets liever dan de gasten ontvangen. Het was normaal dat we dan eens naar achteren liepen om iets te gaan eten of te gaan drinken en ik kom binnen in de Kerdju en zie aan de ene kant mister Baker op zijn knieën zitten en aan de andere kant Grant Hart. Ze waren aan het spelen met een brandweerwagen... Hart had dat gekocht voor zijn zoontje en wilde het ding eens uitproberen! (*lacht*)

Enig opzoekingswerk leert dat 'Ugly Papa' een nummer is van ene Julia Lee, een Amerikaanse 'jazz & dirty bluesongs' zangeres.

Joost: Heel waarschijnlijk iets dat de dokter kende. Dat is een wandelende muzikencyclopedie hé! We organiseerden ooit eens een muziekkwis in de Kreun, maar wilden iets anders, weg van die traditionele, saaie formule. Dus zouden we ook met foto's en filmpjes werken. Vandaag is dat allemaal kinderspel geworden, maar toen was dat een heel gedoe. We speelden zo'n VHS-cassette af en filmden het tv-schermbild, en wanneer er info in beeld kwam, hielden we daar gewoon een blad papier voor! *(lacht)*

Dufourmont was presentator en er was ook ook gezorgd voor een begeleidingsband. Er mochten maximum vier personen per ploeg meespelen. Ook Dr. Dekerpel wou meedoen. Ik vroeg hem naar de namen van zijn medespelers, maar hij zei: 'Ik spele oaléne!' We hadden dus tien tafels met vier spelers en één tafel waaraan Dekerpel zat, alleen. Op een bepaald moment kwamen we bij die videoclips. Dat was niet naar de zin van *den docteur*. Hij werd kwaad. Hij zei: 'Kee k ik dus wel ginne tv ee tuus! Gi gezeid ne muziekkwis. 'k Ginge moeth weeth dat ne televisiekwis was, 'k ware theus gebleevn.' Uiteindelijk moest hij ook nog eens vroeger vertrekken om zijn laatste bus te halen en hij is na de achtste ronde naar huis gegaan... Bij de videoclips had hij nul op tien, de twee laatste rondes heeft hij niet meegedaan en raad eens wie er gewonnen is?

Dr. Dekerpel

Dr. Dekerpel heeft een lijst gemaakt op Spotify met muziek waarmee we moeten kennis maken als we de Ugly Papas willen begrijpen. Daarin geeft hij al zijn geheimen prijs.

Joost: En dat klopt gewoon hé. De heit van de bekendste nummers van de Papas zijn gebaseerd op bestaande nummers. Dekerpel was daar geniaal in, hij pikte dat op en verwerkte dat tot iets heel nieuws.

Koentje Vanneste, alias dj De Witte Neger, kan ook hele verhalen vertellen over hoe hij veel muziek ontdekt heeft via den docteur... 'Allez, Koentje, ge moe doa nie noa luustern, ge moe DOA ne kée noa luustern! En uj da géern oort...' Da waren de gesprekken die je had met Dekerpel.

In Kortrijk nam hij de bus naar Menen, en af en toe stapte hij in Bissegem af en kwam toen een pint in de Kreun drinken. Soms draaide hij dan ook eens een plaatje. En dat was altijd interessant hé! Ik ben er zeker van dat iedere muzikliefhebber die de docteur kent, muziek door hem heeft leren kennen. Voor mij waren dat dingen als Sun Ra en John Fahey bijvoorbeeld... Dat zijn dingen die ik anders nooit zou gekend hebben.

Ik weet nog dat Jan Goddaer bij ons kwam spelen met Transgestical. Ik vroeg Dekerpel wat hij ervan vond. En hij zei: 'Ja t is goed é! Joat, joat... Jaoa, t is goed wei! T is lik t orkest van Frank Zappa! Joat! En g ort, en g ort, en ge zit héeltn te wachtn... Toet wonneer dat n goa komm...' *(lacht)*

En dat was ook zo, die gasten waren technisch zeer goed, ik denk zelfs op een niveau waar Dekerpel zich in kon vinden. Maar ja, de ziel ontbrak.

Ik was nog heel jong en den docteur, dat was toen bijna een soort goeroe. Hij zat vol met allerhande wijsheden en theorieën en als hij iets vertelde, dan luisterde je gewoon.

Op een keer zat ik toevallig samen met hem op de bus. Ik kwam van Zwitserland waar er een broer van me woont, en legde het laatste stuk af naar huis, van Kortrijk naar Wevelgem. In die tijd was hij helemaal *into* macrobiotiek. Dat was nu eens typisch iets voor hem. Hij was inkopen gaan doen in één of andere rare winkel en pakte die graantjes uit terwijl hij een hele uitleg aan het geven was. En ik die snakte naar een

hamburger... *(lacht)*

Ten slotte vroeg hij me vanwaar ik nu kwam, en ik vertelde dat ik mijn broer had bezocht in Zwitserland. En hij: 't Zyn ool faschiestn in Zwitserland!' Toen kreeg ik een hele les over de Zwitserse geschiedenis.

Dirk: Ik denk dat iedereen het erover eens is dat Dekerpel muzikaal gezien *hors catégorie* is. Op de dubbelaar 'Early Days' van Two Russian Cowboys staan er vijf nummers die door Dekerpel geschreven werden. Het was dus grote liefde toen!

Joost: Maar het is nog altijd grote liefde! Dufourmont heeft me dat onlangs eens uitgelegd. Dat is liefde, grote liefde, maar gewoon zeer moeilijke liefde! En het is niet meer dan dat! (*lacht*)

Dekerpel zegt ook van zichzelf dat hij geen gemakkelijk karakter heeft en Luc had daar soms problemen mee, maar als muzikant aanbad hij hem hé. Luc kwam eens binnen na een repetitie en zei: 'Méén een nieuw nummer gemaakt en t is machtig!' En hij vertelde hoe het in zijn werk was gegaan. Dekerpel speelde een riff waarmee hij iets wou doen. En hij liet Dick enkele akkoorden spelen uit een nummer dat ze allebei kenden en zei: 'Ja da's goed, moa nu moej die derde note loatn voaln en de vierde verdubbeln en t moe klienkn lik of da j een skete moe loatn moa t komt er nie uut, verstoaj t?' En de drummer herinnerde hij ook aan een bepaald nummer: '*Poem tek buus, poem tek buus, poem tek buus...* moa diene buus lat je voaln en ge speelt in de plekke *poem tetek, poem tetek, poem tetek*, en gy Luc...' en daarna een hele uitleg en ja zei Dufourmont, plots was dat een nummer!

En zo legt Dekerpel muziek uit. Bij hem is dat geen wiskunde hé, dat is puur op het gevoel.

Maar Dekerpel is ook een perfectionist en dat zijn nooit de gemakkelijkste mensen.

Niettemin zijn de performance en zang van Luc ook heel bepalend geweest voor de Papas. En als je dan bedenkt dat Luc een voorliefde voor hardrock had – ik weet bijvoorbeeld dat er een live album van Slade is waar Luc zot van is – dan hoor je dat er ook een beetje Slade in de Papas zit.

De Ugly Papas hebben twee cd's uitgebracht.

Joost: Voor mij kennen de Papas drie periodes: De eerste met hun debuutplaat 'Papa Rules, OK', hun meest pure rock-'n-rollperiode. Daarna heb je de *Omelette*, een eclectisch, psychedelisch werkstuk dat ondertussen de status van een klassieker heeft verworven. Al hebben ze daar jammer genoeg bijzonder weinig mee opgetreden, want Dekerpel besloot al snel om weer iets nieuws te doen. Dat was dan de derde fase van de Papas: een trip rond de wereld: veel wereldmuziek, ook weer aangengelnd met een scheut psychedelica en met opnieuw die rock-en-rollondertoon. Dat was met Peppie Peppermans; blazers die erbij kwamen. Die optredens, dat was zonder meer fantastisch! Ik denk dat wat nu op plaat verschijnt, misschien wel hun origineelste werk bevat.

Dirk: George Kooymans van Golden Earing was de producer van de eerste cd. Kijk hier, 'The Satellites are Spinning', een cover van Sun Ra, dat was de single. Ze zaten toen bij Kras, dat was toen hun boekingskantoor.

Joost: En 'Facin' The Crap', dat was een bom in het jeugdhuis!

Dirk: Om nog eens op George Kooymans terug te komen. Luc vertelde me eens, ze hadden twee of drie dagen voor die opnames in zijn studio gezeten, en Luc vraagt of ze ter afsluiting nog een foto van hen samen kunnen nemen. Kooymans vond dat prima, maar doet een masker aan van George Kooymans. Hij staat dus op de foto met de Papas met een masker van zichzelf!

Een prachtige hoes, die tweede plaat...

Dirk: Ja, dat was Sabine Verstraete die die collage heeft samengesteld. We noemden dat de *Omelette*, vanwege dat spiegelei op de hoes. Sabine was toen het lief van dokter Dekerpel en is beginnen meewerken in de Kreun. De klanten waren gek op haar.

Joost: Nu ja, ze maakte iedereen zot hé! Ik ben een paar keer bij hen thuis geweest en heb haar dat werk zien maken. Ze woonden in een klein peperkoeken huisje dat op de scheiding Wevelgem – Menen stond, langs een landelijk weggetje. Op de keukentafel heeft zij dat kunstwerk gemaakt. (*Neemt de cd erbij*) Ja, ik heb de luxe-uitvoering hé, die je kunt openklappen.

Dirk: Ik ben al blij dat ik nog een exemplaar van de cd gevonden heb!

Joost: Ja maar, jij hebt de tweede versie en daardoor zie jij maar een onderdeel van dat kunstwerk op jouw hoesje. Het volledige werk is (*klapt zijn cd-hoes open*) zo lang hé! Ze heeft dat gemaakt met allerlei spullen die ze op straat gevonden heeft. Op jouw hoesfoto kun je het niet zien maar er ligt ook een kikker bij. Ik was er toevallig die dag dat ze de kikker mee naar binnen bracht. Eerst heeft ze dat dier tussen boeken gelegd en zo is hij helemaal plat geworden. Collagekunst! (*lacht*)
Want ze wilden geen tekst op die hoes. De teksten waren toch meestal maar 'samenraapsels'. Ze zochten een bestaande tekst en verzonnen daar muziek bij. Het was de bedoeling dat ze later andere woorden bij de muziek zouden plaatsen, maar toen kwamen ze in de studio en hadden ze nog altijd geen nieuwe tekst! Weet ge wat, we gaan het zo laten. We gaan dat achteraf wel regelen! En zo is dat gegaan. Daarom zingt Luc de woorden van Brigitte Bardot of Johnny Hallyday en anderen.
Jammer genoeg hebben ze de *Omelette* live niet zo vaak gespeeld. Wij hadden toen allemaal die plaat gekocht en bleven eigenlijk een beetje op onze honger zitten. Later bleek dat het vooral met de techniek te maken had. Er stonden daar van die rare nummers op die ze live heel moeilijk konden brengen...

Dirk: Die tweede van de Papas bevatte enkele onsterfelijke nummers! Zoals 'More Trouble Every Day', gebaseerd op Zappa met die zinsnede: 'Zappa is not dead, he's just smells funny'... Je moet er maar opkomen. Of het machtige 'Pornografia', die percussie... Dat is het mooie aan Dr. Dekerpel en aan Dufourmont hé, die gasten, er is daar gewoon een hoek van af!

Joost: Het was ook een zoeken voor Dr. Dekerpel om Dufourmont zoveel mogelijk tot zijn recht te laten komen: die waanzin en dat onnozel doen, dat lag hem beter dan de doorsnee rockzanger uithangen. Hij kreeg Luc zover dat hij met dat valieske opkwam waarin die kazou zat, een *ratelare*, een triangel, een fluit en een kip! En het leek of Dekerpel hem het vuur in zijn gat stak! Zo'n optreden, dat was een actief gebeuren hé.

Er staat ook een opname op die cd die volledig op het conto van Dick geschreven mag worden, 'THC'. Dat is de stof die in wiet zit en waar je high van wordt. Het waren de beginjaren van die samplers en Dick heeft zich eens laten gaan. (*lacht*)

Dirk: Op een keer werden ze geïnterviewd door Chantal Pattyn op Studio Brussel. Na het interview moeten ze een liedje spelen. En Dufourmont zegt: 'Wieder zyn d Ugly Papas en we speeln voe joe Mele Kalikimaka van Bing Crosby en The Andrew Sisters'. En Dufourmont begint op die kazou, zit er eventjes naast, lacht en ze beginnen opnieuw. Dufourmont brengt de mannelijke stem, en Dekerpel doet het vrouwenstemmetje. De opname daarvan staat dus op die tweede plaat, en dat is een niemendalletje maar... dat is echt... Straf!

Joost: Dat was het mooie aan de Papas, iemand kwam met een suggestie en dan gingen ze er helemaal voor met een machtig resultaat als gevolg!

15

Dirk: Toch typisch iets van de West-Vlamingen, die gekte. Kijk naar Arno, die is ook door Beefheart beïnvloed. West-Vlamingen kunnen dat overbrengen. Ik vond het ook tof dat de Papas het lef hadden om Franstalige teksten toe te voegen. Ik heb Dufourmont nog 'Au Suivant' van Brel weten coveren, een chanson waar ze een rockversie van maakten. Dat experimenteren met het Frans, ook dat hadden ze met Arno gemeen. Met 'Les Fille Du Bord De Mer' heeft Arno hele zalen in vuur en vlam gezet. Dat is bijna... hoempapa! En toch blijft het goed. De Papas konden dat ook.

Joost: Het stak me wel een beetje dat we de première niet kregen met die tweede plaat. Ik begreep wel dat het voor hen veel interessanter was om de voorstelling in Vorst te doen, maar vond het toch niet tof. Ze hadden hier een repetitieruimte, mochten menig voorprogramma doen, hadden kansen gekregen... Daarna deden ze ook nog eens een toernee langs tien clubs en wij waren er toen ook bij. Ja, voor wat hoort wat hé! (*lacht*) Een paar jaar geleden, ik werkte in Vilvoorde en had enkele cd's verzameld voor onderweg in de wagen. De *Omelette* stak daar tussen. Het was weer al even geleden dat ik daarnaar geluisterd had. Ik was weer helemaal van de kaart! Ik ben op de pechstrook gaan staan om te sms'en naar Dufourmont: 'Ik ben hier naar een van de beste platen ter wereld aan het luisteren!' (*lacht*) Als muzikliefhebber kun je dit niet slecht vinden hoewel het geen muziek voor op de radio is en je het maar moeilijk kunt afspelen als er gasten komen – het hangt ervan af wie je vraagt natuurlijk. Dit is een plaat die je oplegt als je alleen bent, om twee uur 's nachts...

Het einde van de Papas

Joost: Toen de Papas ermee gestopt waren, was er rouw. De Papas, de groep die West-Vlaanderen op de kaart ging zetten, was niet meer. Daarna is Dufourmont heel lang medewerker bij ons geweest. Samen met Inge, zijn madam, stond hij vaak achter de bar, pintjes tappen. Of bonnetjes verkopen, noem maar op. Dick werkte toen niet mee, omdat hij toen aan gratis kaarten kon geraken via één van onze sponsors. Dus Dick stond altijd op de guesstlist. Dufourmont is ook verschillende keren Sinterklaas geweest in de Kreun! Inge speelde toen zwarte piet, en Dick... En ze werkten ook allebei mee de avond toen de Ramones kwamen optreden met hun 'Adios Amigos' toernee.

Dirk: Ja, dat is ook nogal een verhaal!

Joost: Het begon met een onderhoud dat we hadden gevraagd met Scheuremans, op Pukkelpop.

Dirk: Kort daarna kregen we een fax met de vraag of we zin hadden om de Ramones naar Bissegem te halen. We kregen een bedrag voorgeschoteld en we moesten zeggen hoeveel inkom we zouden vragen. Maar onze prijs was te hoog. Toen hebben we eens een rekeningetje gemaakt, in het parochiaal centrum kon er duizend man binnen, en een bod gedaan. Dat was goed. En het was volledig uitverkocht.

Joost: We kregen een rider met alle eisen van de groep. Daarin stond onder meer dat de security een haag moest vormen om met de groepsleden mee te gaan, wanneer ze naar binnen of naar buiten wilden, van de deur tot aan het podium. De helft van mijn beste vrienden stond in die securityhaag! *(lacht)* Daar zaten Dick en Dufourmont bij. En Eric van Biezen, de bassist van Gorki. De Ramones, dat was zijn band hé en hij had geen kaart kunnen bemachtigen. Ik zei: 'Allez, t is goed Eric, moa ge moe wel ne T-shirt an doen want ge zyt van de security!' *(lacht)*

Dus telkens de Ramones over en heen wilden, moesten wij snel die haag vormen om hen te beschermen tegen die duizend man die op hen kwam afgestormd. Maar er kwam helemaal geen duizend man aangestormd! Er stonden alleen maar enkele groepjes die van ver naar ons keken...*(lacht)*

Dirk: Die mannen van de Ramones, die spraken niet meer met elkaar. Ze zaten aan aparte tafels om te eten!

Joost: Wat ik zeer grappig vond waren die vier lederen vestjes die daar aan een kapstok in de kleedkamer naast elkaar hingen. Dat waren hun kostuums om op te treden. Maar ze arriveerden in precies dezelfde vestjes. Want dat waren de Ramones! Die dragen geen anorak! *(lacht)*

Dirk: Soms had je echt van die onnozele toestanden. De Ramones kwamen optreden in Kortrijk en moesten de dag nadien naar Calais maar ze moesten per se naar Brussel terug omdat ze daar in het Hilton sliepen. Een hotel in Kortrijk mocht niet. Ik reed toen nog in zo'n Citroën die omhoog ging bij het starten en dat vonden die jongens de max, 'Waaaw, a French car!' *(lacht)*

The Ugly Mamas

Wist je trouwens dat de Papas ooit op het podium hebben gestaan als de Ugly Mamas? Ik weet niet meer hoe het precies zit, maar het had te maken met een internationaal project, iets over de vrouw in de muziek en de stadsschouwburg had ons gevraagd om mee te werken met de programmatie.

Joost: Roos Desmet stond er toen nog aan het roer. We zaten er eens op zo'n vergadering en Roos zegt: 'Allez, ik kan niet op haar naam komen, maar er is daar een zangeres, het is eigenlijk een meisje nog, met een heel speciale stem... Ze kan heel goed zingen... Hoe heet ze nu weer? Bork of zoiets?' Bjork! Die had enkele wereldhits gehad met The Sugarcubes en stond aan het begin van haar solocarrière, maar dat was toen al een wereldster hé! *(lacht)* Uiteindelijk is het Natacha Atlas geworden. Zij woonde in Brussel en had al enkele platen op haar naam staan. Eerder had ze als een van de backgroundzangeressen van Transglobal Underground furore gemaakt.

Dirk: Ik reisde toen veel en had in mijn bureau een plakkaat hangen in het Arabisch, ik wist zelf niet wat het betekende. Natacha was moslima, kwam in mijn bureau en zag dat ding daar hangen. Vanaf toen konden we niets meer verkeerd doen! Later wist iemand me te vertellen dat er 'Allah is groot!' op stond... Dus toen die rare groep mannen in vrouwenkleden wilde optreden, was dat plots acceptabel! *(lacht)* Het is trouwens een wonder hoe we de Papas ooit zover gekregen hebben.

Joost: Ja, we hadden nog een voorprogramma nodig en plots had Dirk een idee! *(lacht)* Ik zie ons nog zitten op die vergadering en plots zegt Dirk: 'De Papas! Als z'under verkleedn in vrouwn, zijn 't de Mamas!' Vanaf dan zat dat in zijn hoofd en het was daar niet meer uit te krijgen. Hij is dat toen gaan vragen, en ze hebben dat gedaan. Het was dus maar eenmalig, maar iedereen kent die foto's hé...

Maar je bent toch ook een tijdje manager geweest van de Papas?

Dirk: Ja maar ja... **Joost:** Dat moet je ook zeggen hé!

Dirk: Maar dat was van heel korte duur. Ik was vooral bezig met de Kreun en dat was een prioriteit voor me. Ik had eigenlijk geen tijd voor de Papas. Vandaag zou dat misschien beter gaan, want je moet ook over de juiste connecties beschikken. Maar toen is Peter Verstraelen op de proppen gekomen. Wij werkten in die tijd vaak samen met Verstraelen.

Joost: Dat is iemand die in het werkveld staat. Het is zijn job. Dus die mens is vooral commercieel geïnteresseerd. Dikke Peter is een heel toffe peer, maar in die tijd hadden we eerder een haat-liefdeverhouding met hem. Toen was hij de man achter de Foundation, later zat hij bij Scheuremans. Tegenwoordig werkt hij weer op zijn *eigen*.

Maar toch is het niet gelukt met Verstraelen?

17

Dirk: Heel jammer, want eigenlijk is dat is een goeie booker hé... Maar aan wat ligt dat ook allemaal? Was hij wel de juiste man voor de Papas? Dekerpel was ook de gemakkelijkste niet hé. Hij wilde geen pottenkijkers.

Joost: Intern waren er de discussies over het management, dat ze meer hadden kunnen doen. Maar er was ook een discussie die heel wat gevoeliger lag, en die ging over de keuze van de muziek. De Papas wilden authentiek zijn, hun eigenheid behouden, geen toegiften doen en trouw aan hun concept, hun muziek blijven. Vooral Dr. Dekerpel was zeer gevoelig aan inmenging van buitenaf. Hij had het gevoel dat ze met iets speciaals bezig waren en wilde die zuiverheid bewaren. Maar aan de andere kant gingen ze het niet erg vinden om honderdduizend platen te verkopen. Of dat ze af en toe gedraaid werden op de radio...

Ik heb eens meegedaan met een kwis op Studio Brussel. Je moest een vraag oplossen en bij het juiste antwoord mocht je drie platen kiezen. En toen vroeg ik een plaatje van de Ugly Papas, maar dat kon niet, want dat was te hard! En ik weet nog dat ik dacht: wat is dat nu, te hard! Draai dat toch gewoon... En dan had je nog die derde discussie, over de productie, dat is ook iets waar ze het nooit helemaal over eens geraakt zijn. Zo was die eerste plaat zoals Dirk al zei door George Kooyman geproduceerd. 'Papa Rules' is qua klank en aanpak een zeer degelijke, traditionele rockplaat geworden. Maar Dekerpel zei: 'Zeen da héel noa de kloatn holpn, ge moe da in zne bloatn loatn, luustert, luustert!' Maar eigenlijk vonden wij dat toen allemaal vrij goed klinken! *(lacht)* Bij de tweede plaat heeft Dekerpel de touwtjes dus zelf in handen gehouden. En als je daar nu naar luistert, zal iedereen beamen dat hij dat zeer goed gedaan heeft. Maar als je daarna een plaat uit dezelfde tijd draait, valt op hoe anders die klinkt. En nu doet iedereen qua klankkleur wat hij wil, maar toen liep dat veel meer gelijk en was het van oei, er scheelt daar iets aan... Terwijl het eigenlijk een kwestie van smaak was. Productie doet veel hé, je kunt een nummer plat produceren maar met allerlei arrangementen ook radiovriendelijk maken.

Dirk: Even in het verlengde daarvan, moest ik het management van de Idiots doen, dan zou ik zeggen: '60 Miles' gaan we als single uitbrengen. Omdat ik dat een radiovriendelijk nummer vind dat veel potentieel heeft. En dat is de rol van een manager, dat hij die beslissing kan nemen. Een groep blijft daar maar discussiëren.

Joost: Ja, waarom? Verkeerde plaats, verkeerde tijd? Aan wat ligt dat allemaal... Ze mochten ooit het voorprogramma doen van de Tragically Hip. Dat was een heel goeie band uit Canada die hier redelijk groot was en voor volle stadions zorgde in hun thuisland. Hun muziek was enigszins verwant aan die van REM en zo. Het was een typische groep voor die jaren. En daar hadden ze de Papas voor geplaatst. Terwijl de Papas veel eigenzinniger waren, veel minder toegankelijk voor dat publiek. En hoe zijn we zelf als we naar een optreden gaan? We gaan wel eventjes kijken naar het voorprogramma, maar als we niet vanaf de eerste noot overtuigd zijn... Dus ik betwijfel nog steeds of dat wel een cadeau was.

Aan de andere kant, kijk naar de Evil Superstars! Die zijn dan wel weer met redelijke alternatieve tegendraadse muziek doorgebroken in Vlaanderen. En Mauro heeft ook altijd gezegd dat een van zijn grootste invloeden de Papas waren, wat je volgens mij ook kunt horen. Want de Papas waren in België ook een van de weinige bands die zijn ding speelde hé.

En nog iets anders, die derde plaat waarvan ze de opnames nu gaan uitbrengen, ja, dat was weer een andere richting hé! Ze waren al geëvolueerd van eerder traditionele rock 'n roll naar eclectische psychedelische tralala en vandaar naar een eclectisch wereldbalorkest, whatever. En dat doet ook geen goed aan het imago van een groep. Nu, voor mij waren de Papas 't beste van het beste!

Ondertussen zijn de cd's van The Ugly Papas al twintig jaar onvindbaar.

Waarom zijn
ze nooit
doorgebroken?

18

(Rino Feys)

PAUL DREZE

1. 'We waren allemaal zeveraars, maar er zat ook een beetje discipline in. Van de dokter moest het juist zijn. Niet bijna juist of een beetje juist. Nee, juist. 'k Heb dat geleerd. Op tijd invallen en net niet op tijd, dat is hetzelfde niet. Het moest kloppen.'

De dokter wijdt zijn leven aan de muziek. Het is iets essentieels in zijn bestaan. Hij is dan ook letterlijk niet in staat om er bot of onbehouwen mee om te gaan. Tevreden zijn met halfbakken werk, dat kan hij doodeenvoudig niet. Daarom moest zijn drummer, als hij niet juist speelde, het opnieuw doen.

'En ik was weer een fractie te laat. 'Nee, Paul! Op tijd! Herdoen.' Wéér te laat. 'Nee nee nee. Herdoen. Herdoen!' Opnieuw en opnieuw tot ik op tijd was. Tot het was zoals de dokter het wou. De puntjes op de i. 'k Heb dat geleerd.'

Ook vanmiddag, vele jaren na de Ugly Papas, zet Paul graag de puntjes op de i. Daarom zegt hij tegen de eerste klant. 'Snijden, hé matje.'

Zoals er een verschil is tussen op tijd invallen en net niet op tijd, is er ook een verschil tussen patatten schillen en patatten snijden. Paul herhaalt het: 'Ik ben patatjes aan het snijden. Voor de frietjes.'

Omdat ze hier de kunst van de small talk verstaan, zegt de eerste klant: 'Snijd er maar vele, want wijder zijn van het patattenvolk.'

Wijlen Kristof Dehaeze was de allereerste drummer van de Papas. Wellicht was Kristof vooral een muziekliefhebber, in het bijzonder van Tooth Paste (met zanger Luc Dufourmont), die per abuis achter een drumtoestel was terechtgekomen, Kristof heeft zijn vergissing snel ingezien. Niet lang nadat hij was gaan zitten, is hij weer rechtgestaan. Hij heeft zich verontschuldigd en hij was weg. Ongeveer op dat moment reed Paul van Kortrijk naar Menen, omdat hij een gitarist zocht en hij aan de dokter had moeten denken. Paul belde aan, de dokter deed zijn deur open en zei: 'Onze drummer is juist weg!' Die wissel is zo vroeg doorgevoerd dat niet Kristof, maar Paul als eerste drummer van de Papas de geschiedenisboeken zou ingaan. Hetzelfde geldt voor de bassist. De eerste bassist was eigenlijk Stef Vanhoute. Hij is langer gebleven dan Kristof, maar externe factoren – we gaan het zo zeggen – hebben gewild dat hij ermee zou stoppen.

Het is de eerste zaterdag na de Sinksenfeesten en Kortrijk likt zijn wonden. Echt middag is het nog niet, maar de eerste klant stapt Paul's Boutique al binnen. De boetiek van Paul verkoopt geen deux-piècesjes, maar burgers. Hamburgers. Paul Drèze, Ugly Papa van het eerste uur en eigenaar van de zaak die zijn naam draagt, is bezig met de aardappelen. De patatten. 'Ah Paul,' vraagt de eerste klant, 'patatjes aan 't skellen?' De jaren die Paul tussen de Ugly Papas heeft doorgebracht en de jaren die hij nodig had om te bekomen van het feit dat hij geen Ugly Papa meer was, kunt ge niet in 1 zin samenvatten. Toch geldt wat voor Dick, Rik, Luc en Peppie geldt, ook voor Paul: UGLY PAPAS = BUITENGEWONE

Paul zei: 'Ik ga een vervanger voor Stef zoeken in Kortrijk. Ik ga het vragen aan de bassist van de Hot Lunch Club.' Kortrijk had een redelijk grote muzieksce­ne – niet anders dan vandaag – en er liepen allerlei paden tussen de bands en muzikanten. 'De muzieksce­ne', zegt Paul, 'is als champignons zoeken. Eerst vindt ge er geen enkele. En dan, als ge er een hebt gevonden, vindt ge er honderden.' Wel, het is raar om zeggen, een van die champignons was Dick Descamps, de bassist van de Hot Lunch Club.

Paul vroeg Dick om 1 keer in te springen. 1 repetitie. 1 keer. Dick zei 'ja' en zou voor altijd de bassist van de Papas zijn. Zodoende bestond het viertal, dat op woensdag 6 februari 1990 in die camionette stapte waarmee Paul de markten deed, uit Dr. Dekerpel, Luc Dufourmont, Paul Drèze en Dick Descamps. Ze maakten zich op voor een minitournee in Wallonië. De tournee zou Charleroi, Doornik en Luik aandoen.

'In Luik was er 3 man. Ik heb ze geteld. De technieker, de barman en onze on­gure manager. 3. We hebben toch gespeeld. Daarna heeft die on­gure manager ons aan een huis in Luik afgezet. Ge kunt hier slapen, zei hij. 't Was bijtende – maar echt bijtende - koud en er was daar geen chauffage in dat kot. Chance', zegt Paul, 'dat we onze slaapzak meehadden.'

2.

Een mens zou zich kunnen afvragen waarom hij daarvoor niet 1, maar 2 keer per week repeteert. 2 keer per week zich haasten na het werk, eten haastuzere, uw partner niet de aandacht kunnen geven waar zij de ene keer schoorvoetend en de andere keer de wanhoop nabij, om vraagt... Op een van de pakweg 100 jaarlijkse repetities arriveren – optredens niet meegerekend – en daar 500 keer hetzelfde spelen tot de dokter eindelijk vindt dat het goed is... Optreden voor 3 man en als grof huisvuil aan een deur in een vreemde stad worden afgezet... Veel mensen van dat pattenvolk dat wij zijn, zouden zich afvragen of dat allemaal wel de moeite loont en door de vraag te stellen bedoelen ze dat het sop de kolen niet waard is.

Paul Drèze heeft zich die vraag nooit gesteld. En dan nog, had iemand anders ze hem gesteld, hij zou toch volmondig 'ja' geantwoord hebben. 'Ja! Vaneigens is het de moeite!' Toen hij daar lag te bevriezen in Luik, zag Paul zichzelf nooit frieten snijden. 'Ik was klaar om het leven van een professionele muzikant te leiden. Ik dacht echt dat dat mijn leven zou zijn. De baan op. Bellen naar het thuisfront vanuit een of andere parochie. Geld overschrijven voor vrouw en kinders en daarna achter mijn drumtoestel kruipen om de muziek van de Ugly Papas te verspreiden.'

Natuurlijk zouden er binnen de kortste keren meer dan 3 man opdagen, en zou er erkenning voor de Papas komen bij een aanzienlijke groep muziekliefhebbers. Op een dag zou er zelfs een brief, gericht aan 'Pol Drèze' in de bus van de 'Toekomststraat 24, 8500 Kortrijk' landen, zeggende:

Beste,

Gefeliciteerd: jullie hebben de Finale van Humo's Rock Rally '90 gehaald!
Afspraak op 1 april!

Met vriendelijke groeten,
Guy Mortier

20

En uiteraard was ook de muziek van de Papas een sterke kracht, meer dan Paul ooit had gedacht. 'Ik was eraan begonnen om te spelen volgens mijn kunnen en mijn kunnen dat is de maat van 4. Noise maken. Wist ik veel dat er zou gerepeteerd worden om er iets anders van te maken. Normaal gezien doet elk lid van de band zijn inbreng, maar daar niet. De dokter nam de leiding, zette de bakens uit en onze inbreng werd overbodig.'

'De dokter is met nauwelijks iets anders dan met muziek bezig hé. Hij bereidde de repetities zorgvuldig voor. Hij kwam naar de repetitie met een cassette. Daar stond muziek op waar wij nog nooit van hadden gehoord. Obscure dingen en zeer obscure dingen, maar hij had ze gevonden. En dan nam de dokter zijn gitaar: 'Luistert een keer. 'k Heb hier iets dat misschien...' 'k Heb van de week...' 't Is maar een ideetje, maar...' En dan speelde hij iets dat ons van onze sokken blies. Wij dachten: 'Kijk, naar den deen.' En dan zei de dokter: 'Wel, als gij nu iets zou spelen gelijk op die cassette en gij dat en gij dat.'

En zo, tussen de onvermijdelijke zever door, met aan de ene kant een grote frigo en aan de andere kant de apothekers Peter Deurinck en Eduard Hubrecht, timmerde het viertal aan nummers die iets in zich droegen dat een muzikliefhebber kon beroeren.

3.

Maar toch, als Paul zegt dat hij Ugly Papa wou worden in binnen- en buitenland, dan heeft dat in wezen noch met een groter publiek, noch met erkenning, noch met HUMO, noch met de kracht van muziek te maken. Paul Drèze wou dit leven bovenal, omdat de Ugly Papas zijn maten waren.

'Dat is familie he. Rekent en telt. 2 keer per week repeteren... en dan gingen we op andere dagen nog naar optredens, Luc, Dick en ik.' De dokter was daar niet altijd bij, omdat hij op bepaalde vlakken anders in het leven stond dan de 3 anderen. Luistert, de Ugly Papas, voor mij was dat de Kapoentjesclub. Voila, 't is al gezegd.'

De Kapoentjesclub heeft avonturen meegemaakt. Dat begon al in Charleroi, tijdens de minitournee. *La Legitime démence*, een lange smalle café. De Ugly Papas zijn aan het spelen. Het publiek bestaat uit motards en crapuul. Ommettekeer valt de politie binnen. Razzia met drugshonden. De boel wordt stilgelegd. De flikken fouilleren de motards. Ze doen moeizaam hun werk. Paul ziet het aan en denkt: ' 'k Ga gaan piesen.'

Hij keert terug en ziet dat de flikken met hun honden zitten te vergaderen in hun kleedkamer. 'Ik zat met een ei, want er lag daar een brokske shit van mij. Ik had dat in een koffer gestoken en er was een van die flikken op die koffer gaan zitten. Maar die drugshond begon te keffen. Ik ben daar binnen gesukkeld en heb die hond een stamp gegeven in de hoop dat hij zijn muile zou houden.'

4.

Een handvol jaren na de tournee door de Walen, kwam Paul terug van een skireis, maar links en rechts vroegen ze hem: 'Heb je Boutte al gehoord?' (Boutte is een bijnaam van Dokter Dekerpel.) 'Heb je Boutte al gehoord?' Paul vindt dat raar. Hij belt naar Dick om te zeggen dat hij het goed heeft gesteld op skireis en dat hij klaar is om er weer in te vliegen en Dick zegt: 'Heb je Boutte al gehoord?' 'Kloten 't zelfde.'

'Ik ontving dat zo niet. Ik dacht eerst: ze gaan stoppen. 't Is gedaan met de Papas. En dan hebben Boutte en ik gebeld. Ik kan dat gesprek nog woord voor woord reconstrueren. De dokter sprak aarzelend. Dat het voor hem ook niet gemakkelijk was. Maar, om de Papas levendig te houden, had hij besloten om voor die tweede plaat, een andere richting uit te gaan. 'Jazz, reggae... eclecticisme... Zappa... en jij, Paul, tja...', zei de dokter.'

'Ik kan alleen rechtdoor drummen. Geen finesse. Rock. Ik sloeg het al naar de kloten. Mijn stokken, mijn snares... ik ging te keer als een halve zot. En zweten! Zweten! 10 pinten voor de drummer! Tussen de nummers pintje 1, pintje 2 en weer gaan in de maat van 4. Ik ben zo'n drummer. Jazz? Nee. Geen Jazz.'

De Papas verlieten het repetitielokaal in de Toekomststraat. Jarenlang hadden ze gerepeteerd in het schuurtje van Paul zijn vader. Ze hielden wel kot, maar Eduard Drèze was een beetje de patriarch van de straat. Geen enkele buur durfde iets te zeggen en mochten ze toch iets opmerken, dan ging Eduard zeggen dat ze hun televisie maar luider moesten zetten, en meer wou Eduard er niet meer van horen.'

Toen de Papas weg waren en nu zonder hem repeteerden, ging Paul ook voor zijn televisie zitten. Zijn vrouw begon te wenen. 'Ik heb daar veel van afgezien', zegt Paul. 'Niet meer repeteren, niet meer optreden... Ik ben niet gemaakt om naar de televisie te kijken.'

Het ongenoegen en de wrevel werd door veel Kortrijkzanen gedeeld. Heel Paul zijn omgeving stond op zijn achterste poten. 'Ik ben hier gekend hé. Iedereen was kwaad. Ik had daar helemaal niet om gevraagd, maar iedereen was pijnlijk. Ikzelf was niet kwaad. Ik was... ontgoocheld. Ik heb daar toch een ferme knak gekregen, ge moogt 't weten. Ontgoocheld, dat is het beste woord. Dat is een wonde geweest.'

Achteraf heeft zijn vader voodoo gedaan. Eduard sprak: 'De Papas, dat gaat niet lang meer duren.' Hij wou zijn zoon troosten en zat niet ver van de waarheid.

5.
We zijn nu 25 jaar later. De wonden zijn zo goed als geheeld. Ondertussen begrijpt Paul de beslissing. Behalve dat de dokter geen echte rockdrummer wou, wou hij ook geen zo'n apotheker meer... Enfin, het is een complex verhaal, waar de Papas liever niet uitvoerig op ingaan.

Ze hebben elkaar teruggezien. Voor The Night of the Ugly Papas hebben ze afgesproken bij de dokter.

'De dokter was gelukkig. Als hij gelukkig is, ben ik ook gelukkig en ze hebben aan mij gevraagd om een paar nummers te spelen. Ik vind dat chique. En nu, kijk, 'k moet zeggen, ik begin lijk goeste te krijgen. Ik ga van de week mijn drum uithalen. 't Is lang geleden, maar 'k ga hem wel vinden. Misschien is het voor mij weer tijd om te spelen, zoals heel in het begin. Zonder druk, zonder ambitie om een plaat te maken... Maar dienen dertigsten september, als ik speel, ik mag niet afgaan hé. Oh, ik wil niet afgaan... Die breuk met de Papas, dat is een leegte en ik denk dat er iets gaat gebeuren met die leegte als ik den dertigsten achter mijnen drum ga kruipen met een paar honderd mensen voor mij en met Luc, Dick en de dokter naast mij.'

22

(Frederic Dehaudt)

Den Bras. Volks café waar jong en oud zich aan een frisse Bockor kunnen laven. Oase voor de dorstige treinreiziger, eindstation voor muzikanten die hun do's en la's uitzweetten in De Kreun of Den Trap. Stamcafé van Dick Descamps, dat ook. Ooit bassist bij Ugly Papas. Het bakken van rust naast brulboei Luc Dufourmont. De eenvoud naast excentriekeling Dr. Dekerpel.

'Ons eerste liveoptreden moet een feestje van Paul geweest zijn in het Witte Huis in Marke. Een nijdig feestje. Roken, zuipen, snuiven. Het lag er vol glas en de vloer plakte van het bier. Op een gegeven moment staat er een gast te dansen op zijn blote voeten. Natuurlijk, een kap erin en dat begon daar te bloeden. Ze droegen hem naar de keuken – waar ik geloof er nog een ontploffing moet geweest zijn – om de gapende wonde te ontsmetten. Er bleek echter niks van materiaal aanwezig en daarom goten ze er whisky over. Daarna stond hij weer te dansen.'

Vanuit de brave muzieksce­ne die toen in Kortrijk heerste naar de bacchanalen van Ugly Papas. Een kleine stap voor Dick, een grote voor de muzikale mensheid, maar hoe geraak je bij figuren als Dr. Dekerpel en Luc Dufourmont terecht?

'Ik zat regelmatig in De Veugel – dat was toen nog een tof café – en speelde daar in wat hobbygroepjes. In the Timbers speelde ik onder andere met Peter Deurinck en Pierre Lefebvre. Later richtten we dan Hot Lunch Club op. Perfect die groepen reconstrueren is onmogelijk door het constante verloop. (Bekijkt wat foto's van toentertijd) Hier Deurinck, en kijk daar staat Gili. En ja, ik was ook aanwezig. Het was van in dat milieu dat ik Paul kende.

Luc kende ik ook al van zien. Hij draaide vaak plaatjes in de New Chips in de uitgaansbuurt bij de toenmalige Pentascoop. Daar heb ik ook veel gezeten. Het is wellicht daar dat hij zijn kilo's heeft gekweekt. Naast dat café was er namelijk een frituur, waar hij tussen het draaien door om frieten en frikandellen ging.

Op een avond had oorspronkelijke bassist Stefaan Vanhaute zijn kat gestuurd naar een repetitie van de Papas. Ik weet niet of ze dan uit miserie naar een optreden kwamen kijken of met voorbedachten rade langskwamen.

In ieder geval, ze vroegen me om mee te repeteren. Magic and Ecstasy was het eerste nummer dat ik speelde. Luc dwong me toen te beloven dat ik voor altijd een Ugly Papa zou zijn. 'Ik zal nooit de Ugly Papas verlaten'. Hij nam het zelfs op op cassette.

Die belofte heb je echter nooit kunnen waarmaken. Na acht jaar trok je de stekker eruit. Het moeilijke karakter van Dr. Dekerpel speelde je parten.

Dekerpel is een supergitarist, maar ja... Hij heeft een stevig karakter en weet wat hij wil. Als je dan iets moois had opgebouwd, dan zou hij dat weer kapotslaan. Als hij iets meegaander was geweest, en we iets commerciëler – hoe lelijk dat woord ook klinkt – uit de hoek waren gekomen, waren we veel verder geraakt.

DICK DESCAMPS

23

Nochtans was je intrede bij de Papas een openbaring. Bij Hot Lunch Club speelde je ZZ Top en Bryan Adams. Dat was niet de muziek die Dr. Dekerpel voor ogen had. Hij nam je mee op een muzikale ontdekkingsstocht.

Hij was maniakaal bezig met muziek. Elke week deed ie zijn toer en ging hij platen halen in vijf verschillende discotheken. Telkens weer die zoektocht naar die ene parel. Dat is nog steeds zo. Tijdens onze eerste bijeenkomst voor Night of the Ugly Papas kwam hij weer op de proppen met een onbekende song van Chicago. Je kunt er van blijven bijleren. Hij is een wandelende discotheek.

Ook in onze muziek zit daar heel veel van in, maar de Dr. geeft zijn bronnen niet prijs. Jaren later ontdek je dan plots dat hij een riff uit een of ander obscuur nummer gebruikte en denk je 'godverdoms nieuweid' (lacht). Het was wel de kunst om dat te verwerken. Je kan zelfs zeggen dat we live mash-ups spelen. Jaren voor de broers Dewaele dat deden.

Dankzij de Papas ben ik nog meer beginnen beseffen dat hetgeen in de top 30 staat niet het enige is. Ska, wereldmuziek, surfrock uit de jaren zestig, bestaat dat ook? Allemaal muziek die je in de plooiën van de tijd vergeet.

Het was in die tijd moeilijk om gelijkgestemde zielen te vinden, die niet naar 1 genre luisterden. Als veertienjarige luisterde ik uitsluitend naar hardrock, Saxon en AC/DC. Al verlegde ik voor het tijdperk Dekerpel al eens de grenzen. Deguillo van ZZ Top bijvoorbeeld. Het rockt, maar je hoort er ook wel blues en funk in. Ook Mother's Finest was zo'n groep waardoor ik besepte dat er meer was dan enkel de eerlijke werkmansrock van AC/DC. Keihard, maar funky. Een multiculturele groep waarvan Red Hot Chili Peppers veel geskoept hebben.

Die verschillende invloeden zijn al hoorbaar op de eerste plaat. Blues vermengd met vleugen jazz, Louis Armstrong meets Zappa. Hoe smeedden jullie dat tot een geheel?

Dr. Dekerpel was vanaf de eerste repetitie master of ceremony. Hij wist waar hij naartoe wilde. Hier wat bijdraaien, daar eens bijsturen tot het klonk. Altijd had hij gelijk, en wij gingen nooit in discussie. Dekerpel was de dirigent én een uitstekende. Hij toonde voor wat je moest doen. Ook op drum en bas. Of hij haalde voorbeelden aan. 'Zing eens zoals Screaming Jay Hawkins.' Om dat geluid in de studio te reproduceren was geen sinecure.

Zo komen we bij jullie eerste plaat. Papa Rules, Ok? kwam uit in 1992. Hoe kijk je daar op terug?

We hadden wel onze EP, maar voor iedereen was dit de eerste keer dat ze een full album zouden opnemen. Een avontuur. Ging dat wel marcheren? Zal het tof zijn? Zouden we kunnen samenwerken?

24

Omdat we twee keer per week repetcerden waren we een geoliede machine geworden. We voelden elkaar aan. We hadden een massieve sound en klonken strak – dat hoor je ook op Atomium Pluto, dat is als een metronoom. Veel repeteren kan saai zijn, maar op een bepaald moment wordt je zo hecht.

Het resultaat mocht er zijn. We hadden gehoopt dat ze zo zou klinken. Als ze echter mocht heruitkomen, dan zou ik ze remasteren. Nu klinkt ze gedateerd. Te dun. Het was niet de sound en de power uit het repetitiekot en van op de optredens.

Het moment nadat ze geperst werden, was het bang afwachten. Wachten op het magische moment dat de CD's bij Paul zouden toekomen, maar ook de reacties. Die waren redelijk positief. Vooral Frank Vander Linden was fan van het eerste uur.

Jullie toerden er heel België mee rond, maar toch zou niet alles rozengeur en maneschijn blijken? In 1993 wordt Paul buiten gekegeld.

Het was tijdens de tournee dat Dr. Dekerpel besliste dat Paul niet meer in het plaatje paste. Hij had zijn veto gesteld. Ik was er niet goed van. Zeker de manier waarop.

Luc had het er ook moeilijk mee. Grote bek, klein hartje weet je wel. Hij heeft maanden niet durven praten of bellen met Paul. Ik ben me meteen bij Paul gaan excuseren, omdat ik recht in mijn schoenen wou staan. Ik wou verduidelijken waarom we de beslissing hadden moeten pakken. Ik moet zeggen, hij was er niet mee gediend. Ik heb net de volle laag niet gekregen.

We waren toch een aantal maanden niet echt welkom meer in Den Trap. Ik heb me regelmatig moeten verdedigen tegenover zijn maten. Zelfs maanden later, toen we het al hadden uitgepraat, kwam Geert Omey (drummer Green Onions en nu drumleraar van Paul) tussen in een gesprek van Paul en mij. 'Waarom heb je hem nu buiten gesmeten?'

Achteraf gezien was het de juiste beslissing. Goeie rockdrummer, maar uiteindelijk zou hij het technisch niet aangekund hebben.

Want op die tweede plaat slaan jullie een hele nieuwe weg in? Psychedelische blues worden wereldmuziek vermengd met jazz en veel meer. Een abrupte stijlwissel, toch?

Dat was vooral door Dr. Dekerpel. Tijdens een repetitie had hij waarschijnlijk het inzicht gekregen. Het is gedaan met rock-'n'-roll. Hij luisterde toen ook wel naar andere muziek dan tijdens 'Papa Rules, Ok?'. Toen was dat blues, later werd dat jazz en dub.

Een heel abrupte switch. Zelf ging ik die nooit durven uitvoeren, zeker omdat de eerste goed zat. Misschien zou ik gekozen hebben voor iets tussen de sound van de eerste en de tweede plaat. Maar Dekerpel koos voor het experiment.

Hoe vertaal je dat experiment dan op plaat?

Voor die tweede plaat hadden we ons helemaal anders voorbereid. Vooraleer je een eerste plaat maakt heb je al genoeg nummers, zelfs te veel. Voor een tweede worp moet je nieuwe songs maken in een veel kortere tijd. Het is harder werken. Veel impulsiever ook.

Dat was een hele avond dingen uitproberen en dan de instellingen opschrijven. Zo klinkt de plaat heel diep met zware dubbassen. Daarvoor had je een zware installatie nodig, maar ik speelde met een Trace Elliot. Die versterker klinkt heel modern en scherp. Niet gemaakt voor dub. Met de equalizer probeerden we de bassen zo diep mogelijk te krijgen. Eén repetitie lang zijn we enkel daarmee bezig geweest.

We hadden twee weken studiotijd gekregen bij Ace Studio met Peter Bulcke. Onze platenfirma had er maar liefst 1 miljoen Belgische frank voor uitgetrokken. Toen bleek dat we er niet genoeg meehadden deden ze er nog iets bij. Tijdens de opnames was er daarom ruimte voor experiment, denk aan tapes omdraaien of eens een effectje proberen. Sommige zaken konden ook enkel in de studio. We probeerden ook heel wat samples uit. Een orgelsolo van Mike Ratledge bijvoorbeeld. De plaat opleggen en dan maar hopen dat we ze goed konden opnemen. We hielden in de studio geen rekening dat we de songs ook live moesten brengen. De studio was onze muzikale speeltuin.

Het was iets bijzonders. Het was leuk om de groei in de studio te zien. Ook liet Dr. Dekerpel aan iedereen de ruimte om zijn inbreng te doen. Zo maakte ik de song THC. Dat had ik zelf gecomponeerd met onder andere een drumcomputer. De intro was een sample van het begin van een nummer van The Skatenigs, een vrouw die babbelt en dat hebben we dat vervormd en achterstevoren afgespeeld. De Dr. produceert het nummer achteraf nog wat.

Maar ook de kuren van Dekerpel staken weer op?

Hij kon geen inmenging verdragen. Als iemand zou zeggen welke single we moesten uitbrengen, ging hij daar niet mee ingestemd hebben. De platenmaatschappij – die dus veel geld investeerde in ons – wou langskomen. Zien of we goed bezig waren en hun geld goed spendeerden. Normaal dus dat ze eens wilden komen luisteren, maar neen, ze mochten niet binnen. Ik was dan ook niet verwonderd toen ik plots een aangetekende brief van de platenfirma in de bus kreeg. 'Bedankt voor de samenwerking, maar hier stopt het verhaal. Nu, was ik baas geweest, ik had al rapper zo'n brief gestuurd.'

Die grillen van Dr. Dekerpel blijven wel een rode draad tijdens de geschiedenis van de Papas.

Ik herinner me nog een optreden in een jeugdhuis ergens bij Roeselare. De organisatie had een PA- en lichtinstallatie gehuurd voor 20.000 Belgische frank. Tijdens de soundcheck vond Dr. Dekerpel echter dat het niet klonk. 'We gaan wel voor het podium spelen zonder de installatie.' Al bij al een gezellig optreden, maar die organisatie zag zich wel 20.000 BEF door de neus geboord.

26

Een andere anekdote. We hadden een optreden gepland op een boot, maar Luc en ik waren ook geboekt met The Sparkling Pistols en konden er meer mee verdienen. Luc en ik hadden afgesproken dat ik eerst zou binnengaan in ons repetitielokaal om het hem te zeggen. Als Luc zou binnenkomen dan zou ik ofwel Whole Lotta Love van Led Zeppelin spelen als hij het niet erg vond of Whole Lotta Rosie van AC/DC als de reactie tegenviel. Het werd dus AC/DC. Nochtans passen zulke colères niet bij macrobiotiek.

Macrobiotiek. Verklaar u nader?

De Dr. at redelijk ongezond. Stroopwafels, tonijn uit blik, salami's. Ik herinner me dat ik ook eens een grote pot chocomousse mee had naar een repetitie. Heeft ie daar niet de helft van die pot binnengekereld.

Plots volgde echter een ommekeer. Hij had zich verdiept in de macrobiotiek. Hij heeft ons nog zitten verwijten. Voor een optreden was ik nog een puddingske aan het eten als dessert. 'Weet je gij wel wat ge aan het eten zijt!'

Hij had van die rare ideeën daarover. Zo zouden onze oorlellen kleiner worden omdat we te veel vlees aten. En Hollanders, die leken meer en meer op kalveren. Omdat ze te veel zuivel consumeren. Hij had altijd zijn eigen potje eten mee naar optredens en repetities. Op een keer had ie dat echter vergeten. Hij wou toen bewijzen wat slechte voeding met je deed. Na een pistolet met salami vroeg hij: 'En, zie je mijn neus al blinken?' Ondertussen had hij er zo wel al drie binnen gespeeld.

Ondanks die kuren van de Dr. bombardeerde de tweede plaat jullie wel tot cultgroep. Terecht?

Zeker. Daar ben ik heel trots op. We waren echt progressief. In die tijd waren heel weinig bands bezig met verschillende genres. In de muzikencyclopedie van OOR worden we ondergebracht onder de noemer crossovergroepen. Dat was toen meestal een mx van metal en funk of rock en rap. Wij gingen – dan vooral op de tweede plaat – veel verder. Jazz en wereldmuziek, dat was uniek. Achteraf hebben heel wat bands ons gekopieerd. Denk maar aan Zita Swoon of dEUS.

Ons tweede album was het resultaat van wat altijd gebroed heeft. Onze drang om te ontdekken. Het eclecticisch peinzen in muzikale termen. Dat was de rode draad bij alle Papa's. Wij dachten niet in vakjes. We waren allemaal fan van Zappa en Beefheart, maar luisterden evengoed naar klassieke muziek. Ook Paul. Die had thuis een CD-collectie waarin zowel jazz, funk als metal een plaatsje hadden

Het resultaat was fantastisch. Onze plaat is nu nog altijd actueel. Wat heb je nu aan een plaat waar de hele tijd hetzelfde gespeeld wordt? Na 4 nummers heb je het gehad. Dan duurt het misschien maanden voor je de volgende 4 beluisterd. Op de tweede plaat beland je van de ene in de andere trip. Zelfs in één nummer. Neem nu More Trouble Everyday. Een zware riff van Marc Ribot gaat daar over in bigband jazz. Machtig, toch?

Het was ook wel een zalige periode. Zeker het begin. We waren een soort van brotherhood die af en toe eens zot konden doen. Ik was heel erg close met Paul en Luc en ondanks zijn kuren was ook Dr. Dekerpel een echte maat. We waren vier bengels én het klikte muzikaal.

Het was een bijzonder geestige tijd. Moest er geen zo'n hoek af zijn van Dr. Dekerpel, zou het misschien geestige gebleven zijn. Misschien zouden we nooit gesplit zijn.

Toch blijft de herinnering voortleven. Tijdens Night of the Ugly Papas spelen jullie nog eens samen. In originele bezetting dan nog wel. Zou de reünie misschien de start kunnen zijn van een vierde hoofdstuk van de Papas?

Dat zit er niet in. Op den duur ben je nooit meer thuis. Ik werk nog ook, want ik zou niet gewoon muzikant willen zijn. Daar kun je niet van leven, tenzij je je broek afsteekt en begint in schlagerorkesten te spelen. Ik wil muziek spelen die ik zelf graag hoor. Daarvoor werk ik. Meestal is dat wel geen hoogvlieger (lacht).

We zijn met ID!OTS bezig met een nieuwe plaat en ik werk ook aan een eigen project. Een beetje Fatboy Slim en Moby. Ik experimenteer thuis op mijn gemak met wat jazz- en bluessamples. Misschien kan ik met die dancenummers wel iets doen. Wat jonge gasten achtersteken die ze dan live brengen, zoals Faithless het doet.

Zelf ben ik namelijk niet meteen een podiumbeest. Ik sta liever op de achtergrond. Live is Luc de man. Met zijn klok van een stem. Dr. Dekerpel neemt dan weer het voortouw met de gitaar. Laat ons dat maar zo houden.

(Joeri Dewagenaere)

Op een wazige avond sputtert een Citroën Ami over de snelweg, naar het westen van het land. Aan boord van de Citroën zitten 2 Ugly Papas: Rik Debruyne (drums) en Peppie Pepermans (sax). Rik is van Temse en Peppie van Kruibeke. Peppie is met zijn brommer naar Rik gereden en nu zijn ze samen op weg naar een repetitie in Menen. Menen ligt onder aan West-Vlaanderen. Als ge in Kortrijk zijt, dan is het nog een beetje verder. Maar als ge in Ieper zijt, moet ge terugkeren, want dan zijt ge te ver gereden. Aan de grens met Frankrijk, daar kunt ge Menen vinden. Vanuit het repetitielokaal van de Ugly Papas is Frankrijk maar een boogscheut meer. Ge kunt het zien en ruiken. De Ugly Papas kunnen vanuit hun repetitielokaal tot in Frankrijk piesen. Dat is een Menense uitdrukking.

Rik en Peppy rijden onder een brug als – knets - honderdduizend stukken barst. En nu? 'We hebben jong', zegt Peppie. 'En dan? 'Kom, we zijn weer weg, jong. Aan 30 per uur op de autostrade. En koud! Koud! We komen aan de Bucksom en zeggen dat er een probleempje was met de Ami. Hij is dertig jaar oud, wat wilt ge. En dan dienen Rudy van den Bucsom, met plastic en al om die ruit te herstellen. En dan, na de repetitie, als we willen vertrekken, mijn Ami: 'Rrt Rrrt. Rrrrt.' Hij wou niet meer, jong.

Er zat niets anders op dan te blijven slapen. Rik en ik met 2 in een eenpersoonsbed. Rik wou niet. 'Ik slaap nooit met mannen in een eenpersoonsbed', zegt hij. Ik zei: 'Ja Rik, jong.' Hij is nog in de cognac gevlogen en dan begon hij te snurken. Ja, man. Ik lag naast hem hé. In hetzelfde bed. 'k Heb geen oog dichtgedaan.'

'En dan die keer in de studio voor de derde plaat', zegt Rik. 'De dokter scheidde ineens uit. Iedereen had 3, 4 dagen uitgetrokken om op te nemen, maar den eerste dag al pakte hij alles in en hij was weg. De bedoeling was dat we vintage zouden opnemen. Heel beperkt, met 4 of 8 sporen. Niet meer dan 2 micro's voor de drum. Nu, alles is opgebouwd. We repeteren 4 à 5 nummers en dan zat het ertegen tussen de dokter en de techniker die de opnames moest leiden. Ik weet nog goed dat de techniker zei: 'Het gaat niet. Zo kan ik dat niet capteren.' Toen de dokter dat hoorde, kreeg hij het. 'Capteren capteren...!' Het was ineens gedaan. We waren er nog maar juist hé. Die gast is even weggegaan, een halfuurtje of zo. In die tijd hebben we alles afgebroken. Alles ingeladen in het buske en weg.'

Peppie: 'De dokter, als hij het in zijne kop heeft, dan krijgt ge dat er niet meer uit, jong. Maar dat is ook zijn sterkte, verstaat ge? Hij is in zijn muziek 100 ten 100 eigenzinnig, zodanig dat er geen 2 van bestaan. Ik vind hem de beste gitarist van België. Persoonlijk hé. Hoe hij speelt en wat hij speelt, ik hoor dat nergens. Hij pakt zijn gitaar vast en er hangt iets in de lucht. Ja zeg, 'k ga stoppen, anders denkt iedereen: 'Wat is dat met die Peppie jong?'

Rik: 'Op de eerste repetitie voor den dertigsten september, dat was direct terug. Vanaf de eerste noot. Aftellen en 'bam', het was daar weer. Ge voelt dat direct.'

Peppie: 'Ik ben zo blij dat ik weer naar Menen mag. Het zijn de beste mensen met wie ik ooit heb samengespeeld. De mensen met wie ik vandaag werk, zullen dat niet graag horen. Ik bedoel dat ook niet zo, maar, ja, de Papas staan een trapje hoger. Iets raars. Alles wordt daar opgeheven. Rik kent alle noten: de hele, de halve, allemaal. Ik kan niets, jong. Geen ballen weet ik van noten. En toch gaan we samen naar de Papas. Dick en den dokter zijn zoals Rik, ze weten alles. De Luc die zweeft daar zo een beetje tussen en ik, ik weet niets. Ik begin, ik vlieg daarin jong, ik weet niet waar ik naartoe ga, ik weet niet waar ik ga uitkomen en dat mag daar allemaal. Op het gevoel. Bij de Papas ben ik zo vrij als een vogel.'

Rik: 'Peppie vliegt overal over. In een andere groep zou dat niet lukken, maar bij de Papas wel. Raar.'

Peppie: 'Ik hoop uit de grond van mijn hart dat het voortgaat, na den dertigsten. Geen doorbraak en al die broel niks. Gewoon weer samenspelen. Cafés en dit en dat. Gewoon weer samenkomen. Och jong.'

Rik: 'We weten allemaal dat we elkaar nodig hebben. Ik mag gaan spelen overal waar ik wil, nergens heb ik dat gevoel van de Papas. De anderen hebben dat ook. Ik weet dat. Niet dat de andere groepen slechter spelen, maar er is altijd iets te kort.'

Peppie: 'Antwerpen is een muziekstad, maar ik heb het daar niet gevonden, jong. In Menen. Daar moet ge zijn. In Menen, jong.'

Rik: 'Een geniaal, zot element dat ons meetrekt.'

Peppie: 'We kunnen het niet uitleggen, maar zo is 't. En nu moogt ge denken van ons wat ge wilt.'

Rik: 'Ik was bang dat die chemie zou weg zijn, nu, 20 jaar later. Maar nee, vanaf de eerste noot.'

Peppie: 'Kroket! Los erop! Magie, sorry voor het woord. Ik weet dat magie een belachelijk woord is. Noem het zoals ge wilt magie, chemie, omstandigheden. Dat komt van boven. Een satellite. Dat komt van boven, dat kan niet anders.'

Rik: 'Als die microbe er nog zit, dan moet ge die gewoon pakken, jong. We moeten doorstarten.'

Peppie: 'Ik kreeg van de Rik een cassetje. Ik moest ernaar luisteren met de koptelefoon, ter voorbereiding. Ik pakte mijn sax en ik begon te spelen en hupla in 2 seconden was ik 20 jaar jonger.'

Rik: 'De vreemde smaak van de dokter was de kracht achter onze nummers.'

Peppie: 'Hij had een ongewone visie op muziek schrijven. De ritmische sectie vormde de onderlaag – de drum van Rik, de bas van Dick en zijn gitaar. Luc

en ik vormden de bovenlaag die puur op gevoel meespeelden. Er was ruimte voor uw eigen inbreng en dat kon alleen bij de Papas zo goed uitdraaien. De teksten die Luc en de dokter kozen, waren ook vreemd. Ze gebruikten soms citaten uit horrorfilms, maar met de muziek erbij marcheerde dat allemaal. Het moest voor de dokter allemaal snel gaan, maar na een goede repetitie hadden we ineens drie nieuwe nummers.'

Rik: 'Als we dan echt begonnen te repeteren, verliep het iets strakker. Ook hier lag de lat hoog. Was het tempo niet perfect, dan moesten we weer naar het begin. Ge kunt het niet vergelijken met een vriendengroepje dat op het gemak iets begint te spelen. Voor zoiets zou ik geen 100 km op en af hebben gereden. Af en toe ontstond wel eens discussies over bepaalde details. Ik herinner mij nog dat de dokter kwaad werd omdat Luc de woorden 'ma gitaire' te snel na elkaar zong. Het was misschien slechts een halve seconde verschil, maar voor dat soort zaken was hij erg perfectionistisch.'

Peppie: 'Volgens mij zijn Luc en de dokter beste kameraden nu, dat kan niet anders. Er deed zich soms onenigheid voor, maar we bleven goede vrienden. Dat maakte het één van de mooiste tijden van mijn leven. De samenstelling van de groep was eigenlijk de bron. Neem een van ons weg en de Papas zouden nooit meer hetzelfde klinken.'

Rik: 'Eigenlijk hebben we een trein gemist. Niet iedereen had die ambitie. De dokter ook niet. Dan staat ge maar tegen de poort naar de volgende stap te beuken. Het is jammer dat we een groter publiek moesten mislopen. Aan de andere kant was de magie na een doorbraak misschien verdwenen.'

Peppie: 'De ambitie om door te breken behoort tot een bepaald karakter. Voor mij hoefde dat allemaal niet. Ik speel liever in kleine zalen of cafés. Ik hou meer van zo'n sfeer. In dat opzicht ben ik een beetje zoals de dokter. Al dreef hij dat soms wel ver. Toen we hier op een festival in West-Vlaanderen speelden, werden we gefilmd door Focus TV. De dokter wou absoluut niet gefilmd worden, dus liep hij heen en weer over het podium om uit beeld te blijven.'

Rik: 'Hij kan koppig zijn.'

Peppie: 'De dokter heeft mij ook nieuwe terreinen laten verkennen. Als ik nu over de tonen begin die ik van hem geleerd heb, gelooft niemand dat ze bestaan. De Ugly Papas was de beste leerschool die ik ooit heb gekend. Ik heb nooit muzikles gevolgd, 'k heb het al gezegd. Ik ben beginnen spelen nadat ik Mike Zinzen in de Muze zag optreden. Ik had net mijn eerste saxofoon gekocht en ik vroeg hem of hij toevallig les gaf. Hij zei dat ik alleen maar naar huis hoefde te gaan, mijn saxofoon in elkaar moest steken en met mijn gezicht naar de muur beginnen te spelen. Ik deed dit tot ik blij werd van de muziek die ik speelde. Met oprecht gevoel spelen, dat leren ze u niet aan het conservatorium. Tegenwoordig wordt alles noot voor noot gespeeld. Er zit geen passie meer in de klanken. Ge kunt een stuk perfect spelen, maar als die vonk ontbreekt, valt uw publiek gewoon in slaap.'

Rik: 'Ik heb tot mijn 18de aan de muziekschool gezeten. Partituren beheersen is een uitdaging en het heeft wel zijn voordelen. Toch hebt ge ze niet per se nodig als ge muziek wilt maken. Mijn interesse ervoor werd gewekt door mijn vader, die samen met Jaques Raymond in een orkest speelde. Voor mij had hij een trompet mee en voor mijn broer een trommel. De trompet voelde wat onwennig, dus wisselde ik met mijn broer. Ik voelde direct dat het marcheerde. Mijn broer is trompettist geworden. Via de broer van een vriend heb ik muziek zoals Led Zeppelin en Bruce Springsteen ontdekt. Dat heeft mijn stijl wel gevormd. Die trede hoger heb ik echter nooit in Gent of Antwerpen gevonden, enkel in Menen. Ik mocht toen meteen na mijn auditie mee repeteren. Van de oude drumpartijen heb ik zo mijn eigen ding gemaakt. Ondertussen werkte ik nog op de scheepswerf. Dat combineren was wel vermoeiend. Fulltime muzikant zijn was mooier geweest, maar ik vrees dat het daar nu te laat voor is.'

Peppie: 'Ik was 16 toen ik mijn eerste plaat kocht, van Frank Zappa. Later ben ik naar een concert van de Grandmothers geweest en heb ik Napoleon Murphy Brock kunnen ontmoeten. Zo was mijn interesse voor muziek snel een feit. Toen ik 18 was, zat ik met vrienden naar platen te luisteren. Een van hen sprong plots recht en begon op de piano mee te spelen. Ik zag een blokfluit liggen en ik begon wat deuntjes te spelen. Toen vroeg iemand mij waarom ik geen instrument speelde. Ik had er nog nooit over nagedacht. Iets later kocht ik een saxofoon. Ik ben rond die tijd in een familiebedrijf beginnen werken. Ik wist al meteen dat ik dat niet tot aan mijn pensioen wou doen. Toen ik 20 was, kreeg ik mijn vakantiegeld. Ik besloot om naar Spanje gaan, maar ik durfde mijn ontslag niet te geven. Ik ben daar dan een jaar gebleven. Een deel van mijn geld werd daar gepikt, dus moest ik als straatartiest rondkomen. Die ervaring heeft mij veel geleerd over het leven. Doe vandaag wat ge wilt, want morgen is morgen.'

(Niels Verhoye en Frederic Dehaudt)

Dr. Dekerpel 'Hotel du Parc is zo duur. Kom, we gaan naar De
Dat is socialistischer.'

GROTE POST OOSTENDE
DONDERDAG 21 SEPTEMBER 2017 -

Ik volg de dokter met lichte tegenzin, want waar elders ter wereld dan in
brasserie Hotel du Parc kunt ge over een windhond **vallen/strompelen** en
'Excusez-moi, duchesse' **mompelen**? Het is een spektakel waar ik graag
een paar centiemen extra voor betaal. Maar de dokter dus niet.

CSA Hebt ge tijd?

Dr. Dekerpel 'Ik heb alle tijd van de wereld. Ik vind wel mijn bril niet meer.'

CSA Oei.

Dr. Dekerpel 'Hebt ge mij er al mee gezien?'

CSA Ja.

Dr. Dekerpel 'Mijn dure bril van 2 euro, waar ist hij?'

'Kwestie van te zien wat we zeggen', is een klassieker die in onze contreien
in zo'n geval van stal wordt gehaald. Ik moet eraan denken, want ik ben op
mijn hoede. Ons eerste gesprek dat 4 ½ uur had geduurd, heeft de dokter
therapeutisch genoemd en vervolgens in de vuilbak gekieperd. Enfin, van
de 15 bladzijden die ik nodig had om zijn verhaal te vertellen, mogen er 142
woorden blijven bestaan. Deze:

*...Wie de dokter vandaag wil raadplegen, moet een eind weg van Menen.
De dokter woont aan zee, in een studio, drie hoog. Zijn raam geeft uit op de
tennisvelden van de Westende Tennis Club.*

*Vandaag is het winter. Het is koud en het is laat op de avond. De
kortgerokte tennismeisjes, die de dokter zijn dagen opvrolijken, zijn er niet.
Een molslot vergrendelt de hekkens van de tennisclub. Het is wachten op
de zomer, op betere tijden.*

*De dokter ontvangt me in zijn studio in een cape met luipaardmotief. Er is
een geurstok en het flauwe schijnsel van één lampadeire. Het geheel doet
denken aan voodootaferelen, alsof ge ontvangen wordt door het stamhoofd
of de dorpsoverste, maar dan één die grossiert in muziek en
muziekgeschiedenis, in sounds en trends. 'Ik ben een waterman en dus
gevoelig voor modes en trends.'*

**CSA Dit moet het worden. Ik stel vragen en ik geef uw antwoorden
letterlijk weer. Doen we het zo?**

Dr. Dekerpel 'Ik ga uw tekst niet eens herlezen.'

De dokter bestelt een jonge jenever, want 'Niets zo goed als jenever voor
een interview', zegt hij en dan vindt hij zijn bril.

DOKTER DEKERPEL

HET BEGIN

CSA Ugly Papas was verre van uw eerste project. Zoudt ge nog weten met welke intentie ge zijt begonnen? Ging dat over een paar rockmuzikanten samenbrengen en dan wel zien wat voor muziek jullie samen konden maken, of lag er meteen al een richting vast? Wat was de drijfveer?

Dr. Dekerpel '1 nugget. 1 klein hitje dat 20 jaar later zou herinnerd worden. Er zat niet veel achter wi, van drijfveer. In de jaren 80 had ge dat 'cocooning', uw huis gezellig en knus maken. Ik ben even in die val getrapt. Daarna wou ik uitbreken. Ik wilde gewoon optreden en lawaai maken met een band en een plaatje maken. One nugget. One. Ik heb er ondertussen misschien al 2 of 3 gemaakt. 'k Ben content.'

CSA Stel uw orkest eens voor.

Dr. Dekerpel 'Stef Vanhoute was de bassist en Kristof Dehaeze de drummer.'

CSA Kristof is overleden van de zomer.

Dr. Dekerpel 'Iemand zei dat hij toch niet overleden is. En ik vroeg 'Is 't dan iemand anders die overleden is?' Ik heb geen antwoord gekregen. Hij is dus toch dood. Fuck zeg.'
'Luc, de eerste keer dat hij indruk op mij heeft gemaakt was in '77. Hij speelde punk in de Bruggestraat in Menen, voor den Overkant. Onaangekondigd, het was geen optreden, het was gelijk een straatmuzikant. En dat is hij in feite ook. Zijn ma zong op autobussen hé. Hij maakte toen indruk op mij. Simpele liedjes, drie akkoorden op een gammele gitaar en ik dacht: 'Godverdomme, dat is een durverke'. Niemand was toen met punk bezig in Menen.
En Paul... Ik had al eens met hem gespeeld in '82 in The Filmcritics. Een typisch eighties gitaarbandje. Hij was een goede drummer én hij had een repetitielokaal. Dat had er ook wel mee te maken. We zijn wel niet direct bij Paul beginnen repeteren. Eerst in Menen. In het Ateliertje, voor de statie. Dat was in '89.'

CSA Ge had toch ook al met Luc gespeeld voor de Papas?

Dr. Dekerpel 'Dokter Demento, samen met Hugo Bourgeois. Ik hield toen café Saint-Michel open, ook in de Bruggestraat. Ik weet nog dat we zouden repeteren op de dag van het Heizeldrama. We hebben toen niet gerepeteerd, het was te boeiend op tv. Maar ik zou graag nog iets zeggen over Paul.'

CSA Het is uw portret.

Dr. Dekerpel 'Ik wil nog zeggen waarom ik met Paul wilde spelen. Hij is enorm aimabel. Hij gaf me in zijn huis, geen onderdak, maar wel een soort gezelligheid. 'Drink wat mee, eet wat mee'. Voor of na de repetities. Hij deelde alles gratis uit. Gul dat hij was. Paul zijn repetitielokaal was een beetje thuishkomen. Zijn vader was marktkramer, zijn ma was ook een heel sociale. Ik voelde me echt thuis bij Paul. I loved it. Ge moogt dat zeggen. Ik hou van hem. Ik vond het jammer dat ik op een bepaald moment heb moeten stoppen met hem.'

IN DE TOEKOMSTSTRAAT (KORTRIJK)

CSA Wat voor sfeer hing in dat repetitielokaal? Hoe moeten we ons dat voorstellen?

Dr. Dekerpel 'Hasjiesj. De sfeer van de repetitie was hasjiesj. En wat er ook de max was... de 'hangerons'. Hippe madammetjes, trendy coiffeurs, allemaal toffe mensen. Veel meisjes, ja. Vriendinnetjes van Paul die hij aan ons voorstelde.

'Misschien iets voor u?' vroeg hij dan. Er zat altijd schoon volk in zijn huis. Kortrijk he, ge weet wel. Wie zat daar nog? Pieter Deurinck, Wardje (Edward Hubrecht), Di en Fabienne van de Cameleon en nog zovele anderen... Dat bleef dan allemaal hangen hé. Zoals Jimmy Hendrix in Electric Lady Land. Dat waren gastjes van de straat. Ik vond het een fantastische tijd. De eerste periode was muzikaal niet de beste maar het was echt fun. Van 't beste. Het was altijd party. Meer en meer en meer, altijd maar meer. Tot we zeven maanden geen nummers meer hadden geschreven. Altijd maar optreden, en party, party, party. Veel pauzes, rookpauzes, drinkpauzes. De tijd leek stil te staan in die tijd. Nu 't is direct drie, en 't is direct zesse. Ik voelde mij daar opgenomen. De hangerons, de hasj, de liefjes, de magic...'

CSA Paul zei dat jullie nauwelijks het repetitielokaal verlieten en eigenlijk niet zo veel in de cafés zaten. Ik begin het te begrijpen.

Dr. Dekerpel 'Toch wel. De muziek van Kortrijk was ook een invloed. Den Bras en Den Trap, mja... De Geverfde Vogel niet, dat was een snobkot. Maar ik ging meer naar de Vlasmarkt. De Zanzibar, den Diggie, de Volle Maan... Kortrijk is een gevaarlijke stad. Niet gezond.'

CSA Hoezo?

Dr. Dekerpel 'Hasj, smileys, acid, new beat, house. De raves vanuit Engeland waren toen in de mode. Party's in loodsen, iedereen was aan de drugs. White line fever, verstaat ge? Substance abuse, ik ga het zo zeggen. Ik stond daartussen met mijn pintje en mijn sigaretje. Ik deed daar niet aan mee. Geen chemique voor mij.'

CSA Heftige tijden.

Dr. Dekerpel 'Veel XTC in '91 en '92. 'k Ga ne keer iets zeggen. De muziekindustrie werkt met cocaïne, ze geven het gratis aan de muzikanten. Ge wordt er werklustig van, zakelijk en zeer dwaas. Ideaal, om te manipuleren dus. Ze vonden het ambetant van mij dat ik niet wilde pakken. Als ik de reputatie heb van nen raren te zijn, nen ambetanten, dan is dat omdat ik niet meedeed. Coke? Bèèèiinnh.'

DE LEIDER

CSA Kunnen we terugkeren naar het eerste repetitielokaal? Gij hebt meteen de leiding genomen en...

Dr. Dekerpel 'Leiding...leiding...bwwa...'

CSA Moet ik het anders zeggen?

Dr. Dekerpel 'Ja.'

CSA ... gestuurd? gedirigeerd?

Dr. Dekerpel 'Ik zie mezelf meer als een curator dan een leider. Ik wil mensen betere muziek leren kennen. Dat is mijn roeping. Daarvoor ben ik op de wereld gezet. Maar ook producer, maar dat hebben ze nog niet door.'

CSA En ook een goede manager?

Dr. Dekerpel 'Nul komma nul. Manager, absoluut niet. En daarbij, ik vind, vrouwen moeten dat doen. Een goeie band laat zich managen door een vrouw. Rockbands moeten zich laten omringen door vrouwen. Vrouwen, vrouwen, vrouwen, waar zitten ze? Laat ze meedoen, zingen, dansen, baas spelen. Als ze baas spelen, zijn ze veel makkelijker. Dat hadden de Papas nodig, een vrouwelijke manager.'

CSA Laten we nu toch terugkeren naar het repetitielokaal. Het was van meet af aan duidelijk dat jij de bakens zou uitzetten. Ziet ge dat ook zo?

Dr. Dekerpel 'Omdat niemand iets voorstelde. Er waren geen alternatieven. Als niemand iets doet of zegt, dan spring ik erin en als er mij niemand tegenhoudt, dan stop ik niet. Dat is soms ambetant. Ik zou liever hebben dat ze me tegenhouden.'

En ook omdat ik de songschrijver was en in die rol bevestigd werd door bijvoorbeeld HUMO. Ze zeggen dat ge goed teksten schrijft en ge begint dat dan te geloven. Terwijl ik zelf vind dat ik dat niet kan. Ik ben vooral lui. Ik heb enorm veel nummers gemaakt, maar ik werk mijn teksten niet af. Ik kan niet zitten om te schrijven. Ik ben geen schrijver. Ik vind dat heel jammer. Ik doe het ook niet graag. Ik zie het als een noodzakelijk kwaad. Ge maakt een toffe song en denkt 'Goh dat heeft potentie', maar dan moet ge nog een tekst hebben, pff... Misschien gaat gij me nog moeten helpen in de toekomst?

Maar ja, om op uw vraag terug te komen: de songschrijver wordt automatisch baas, zonder dat hij de zanger is. Songschrijvers kunnen die rol meestal niet aan.

Luc is een performer, een zanger. Ik heb hem ook niet gevraagd als songschrijver. De dingen die hij aanbracht, hadden met performen te maken. Paul bracht wel de trends binnen. De hippe popplaatjes, de betere mainstream. De Stone Roses, Manchester, Brits tot en met. De Happy Mondays, dat was Paul zijn ding. En Dick bracht meer de funky shit binnen. Alles was toegelaten. Luc is meer punk gebleven, Sex Pistols. Iggy Pop. En ik met mijn blues en wereldmuziek en psychedelica en weet ik veel. Ge hoort dat wel op de eerste plaat, dat zit daar allemaal in. Ook die funky shit, funky rock.

Doordat er niemand tegen mij inging, wordt ge vanzelf een soort... Niet dat ik dat per se wilde. Ze aanvaardden het ook, omdat het klopte wat ik zei.'

CSA Hoe komt een song tot stand?

Dr. Dekerpel 'Maar er heeft nog nooit iemand iets over mijn teksten gevraagd, of uit mijn teksten geciteerd. Nog nooit, nul komma nul.'

CSA Dan is dit een plechtig moment. Geachte Dr., hoe smeedt ge een song?

Dr. Dekerpel 'Ik ben zeer goed in psychedelisch nonsens. Maar dan letterlijk nonsens, maar ze moeten wel goed bekken...'

CSA De klank boven de inhoud?

('s Anderendaags ontving ik deze sms:

Dr. Dekerpel 'Hey, het stukje in ons interview over mijn lyrics mag weggelaten worden. De rest was dik in orde. Grtz')

DE VOORBEREIDINGEN

CSA Wellicht hebt ge uzelf in de rol van - excusez le mot – leider geduwd, omdat ge de repetities zorgvuldig voorbereidde en de anderen niet. Zij lieten dat aan u over en vroegen zich af waarmee ge dit keer zou komen aandraven.

Dr. Dekerpel 'Ik bereidde meestal wel goed voor. Zelfs met al die party's, ik heb altijd zwaar gewerkt. Als ge een bepaald nummertje of een bepaalde stijl wilde coveren, dan moest ge 2 uren met uw oren tegen een box liggen en trachten te begrijpen wat er werd gezongen. Er was geen internet waar ge lyrics kon vinden. Er kroop daar veel tijd in. Naar discotheken gaan, plaatjes halen bij verzamelaars, cassetjes mee naar de repetitie. Doordat er niets op partituur was, moest ik vroeger alles zelf schrijven he. Ik was hele namiddagen bezig met het voorbereiden van de repetitie.'

CSA Waar vond ge de muziek die u aansprak?

Dr. Dekerpel 'Ik deed alle discotheken, over heel België. Ik ben begonnen in '75. Er was daar toen materiaal te vinden van 7, 8 jaar oud, een beetje ouderwets zelfs al. De punk was aan het doorkomen. De discotheek van Wevelgem. Menen had er toen nog geen, Wevelgem wel. En nog een redelijke goeie ook. Obscure dingen vond ge minder in discotheken. Of ge ging bij vrienden die naar Engeland gingen. Of bij kerels met collecties uit de jaren 60. Verzamelaars in Menen. Patrick Nuytten bijvoorbeeld. Mo jongens, fantastisch. Misschien is het wel door zijn invloed dat de Papas klinken zoals ze klinken. Hij heeft mij in contact gebracht met de grofste dingen van de jaren 70. Pure underground. Of André Seynhaeve van in de Sabbestraat. Marc Verschaeve – Swiete - van 't Dorp. 'Deep Purple, ge zou beter ne kje lustern, klijn'. Dat zijn drie Menenaars die mij gevoed hebben met het allerbeste. En de Ferlins. Jean-Marie Ferlin. Zij luisterden al heel vroeg naar reggae. Ik heb die mensen op café leren kennen en we kwamen samen in elkaars huizen om plaatjes te beluisteren. Of op café. Den Atelier, de Krimson, de St. Michel, den Overkant. Paul van de Krimson heeft mij ook gevoed. En Rik en Dirk Steppe. En het Vossenhol. En Amar. Er was ook een anglofiel die naar de westkust van Amerika ging, Andrew. Hij bracht platen mee. Ze waren toen al niet meer in de mode, maar hij kocht dat allemaal op. Jefferson Airplane en zo. Ik heb heel jong in contact kunnen komen met al die heavy bands en al die rare, Zappa, whatever. Ik heb chance gehad. In Menen waren er veel mensen met een goeie smaak.

Ik las ook veel recensies, in de Muziekexpress destijds. De hoezen ook. Ge kende de muziek nog niet maar de hoezen trokken aan. Dadaïsme; abstracte kunst, whatever. Toffe collages. Afwijkend, weird. Bizar. Het label van Zappa heette trouwens 'Bizar'. Die invloeden van toen kon ik nog niet muzikaal vertalen. Ik kon het wel absorberen. Ik begreep het niet maar ik was er zot van.'

AFWIJKEN

CSA Anders zijn, zonder dat het een pose is of iets onnatuurlijks, dat is iets wat ik associeer met de Ugly Papas.

Dr. Dekerpel 'Wij wilden geen mainstream of MTV worden. Er was toen op MTV alternative rock, maar eens ze dat woord gebruiken is het al corporate. De Papas wilden dat vermijden. Alice in Chains, Stone Temple Pilots. De platenfirma's wilden ons zover krijgen. Dat is in feite emorock. Ik ben ook niet aan de Foofighters. Dat zijn figuren die moeten omver geworpen worden. Het is niet omdat hij in een punkbandje als Nirvana heeft gespeeld... hij is corporate.

Rock betekent zeker iets anders voor mij. Anders zijn, ja. Het rare is dat ik ook gestimuleerd werd om anders te zijn of af te wijken door de mensen die ons bevattelijk wilden maken. Het is door de druk van platenfirma's en managers dat ik zo'n rare cd gemaakt heb. Zonder hen zou ik niet zo gemotiveerd geweest zijn om zo anders te doen. If you push, you get what you don't want. Niet zomaar om te choqueren, maar dat ligt in mijn natuur. Ik moet dat nu eenmaal doen om een evenwicht te maken. Dan ben ik weer op mijn gemak.

Ik ben te braaf om stout te zijn. Ik heb tegenkanting nodig om stout te kunnen zijn. Toen de Papas succes hadden, was 't gedaan. Ge maakt dan geen goeie liedjes meer. Ik creëer onder kwaadheid. Daarom niet negatief, ik zet mijn kwaadheid om in creatie. En de platenfirma's en managers hebben een andere agenda dan ik.'

CSA Ook binnen de groep had niet iedereen dezelfde 'agenda'.

Dr. Dekerpel 'De leden die zijn overgestapt naar Ozark Henry, dat was voor de fame, vind ik. En, ik ben niet voor zo'n fame. Dat was duidelijk. Ik wilde uit het circus stappen, meer contact maken met de mensen. Cluboptredens, caféoptredens, echte muziek. Roots. En zij... They didn't believe in authentic music anymore. Jammer. Ik begrijp ze wel. Ik had op dat vlak niets meer te bieden. Zij hadden een andere droom. Ik wist dat het niet meer zou lukken, omdat de relatie met de media helemaal verstoord was. De Papas waren te weinig populair voor hen.

En er was druk van thuis, ze hadden een bepaalde leeftijd, en ze wilden een huis en een kindje. 'En ge moet lik niet veel meer optreden met de Papas en er komt lik niet zoveel meer binnen he, misschien moet ge eens voor iets ander uitkijken.' Ik begrijp dat wel. 'Er is geen toekomst met den dokter, het is niet commercieel hé. Hij wil niet commercieel he'. Ze hadden gelijk. Nu, mijn indruk is dat Ozark Henry ook niet echt een droom heeft doen uitkomen.

Kijk, waarom heeft Rik gehoorschade opgelopen? Door voor Ozark Henry te kiezen. It's a curse. 'If you leave the Papas, you will get hurt'. Ik meen dat. Ik heb die vloek niet uitgesproken. Ik wens hem dat niet toe, in geen geval. Zo'n drummer! Maar als ge een bloeiend muzikaal gezelschap verlaat voor iets commercieels, dan is er karma. De muziekgoden komen op uw kop kloppen. Ik geloof dat. Nu klink ik misschien een beetje esotherisch, maar that's the way of the world. De dingen keren terug. Dat is geen haat of rancune. Ik heb ook fouten gemaakt waarvoor ik heb moeten betalen.

Pay the price. Zij ook. Door naar Ozark te gaan hebben ze de mensheid veel goeie muziek ontzegd. Bij de Papas zouden ze veel betere muziek hebben gemaakt, allez, dat vind ik toch.

Van Ozark Henry moest Rik met clicktracks spelen. Dat is nu zo in de popmuziek. Alles moet netjes in de maat, militaristisch, computer, binair. Niets organisch meer. Drummers moeten nu ook drummen zoals drummachines. Omdat mensen dat gewoon zijn. Het zijn slaven. Rik had moeten zeggen: 'Fuck off met uw clicktracks.' Ik ging dat gezegd hebben.'

BERICHT VOOR PIET GODDAER

Dr. Dekerpel 'Mag ik nog iets zeggen over Ozark Henry?'

CSA Zeker weten.

Dr. Dekerpel 'Wil het ooit nog goed komen met hem, in artistiek opzicht, niet commercieel, dan denk ik dat hij mij moet aanstellen als producer. Ik zou een soort Rick Rubin voor hem zijn. Dat is zo iemand die, wanneer de carrière een beetje misloopt, mensen weer bij hun roots brengt. En als hij mij een beetje laat meespelen op die plaat... Het zou zeer goed zijn. Ik meen dat hé.

Ik ken hem niet echt en ik heb er geen contact mee. Ik heb er wel een liedje over gemaakt, in het West-Vlaams. Het heet 'Waarom stoan we widder nooit in den top 30?' Ik ga het uitbrengen in maart, met carnaval. Het gaat over Piet Goddaer, onder andere. (*zingt*) 'Waarom stoan we widder nooit in den top dèèèrtig, en 'k zinge pertank me hjil min èèèrte. Waarom is 't oes nie gegund?... Ik wil dat gewoon ne keer doen, voor de grap. Nen carnavalskraker. In de stijl van Corry en de Rekels. Ratataa ratataa rataratatataaaa. 't Denk dat het een hit wordt in Westende. Ik heb al zoveel genres gedaan. Waarom dat dan niet?'

DE ROOTS

CSA Kent ge eigenlijk ook de Vlaamse muziek?

Dr. Dekerpel 'Ugly Papas zijn, meer dan wat de mensen denken, vertrouwd met de Vlaamse muziek. Ik ben nogal een fan van Raymond van het Groenewoud. Ik vind hem fantastisch. Tekstueel. Ook zijn voordracht. Als hij in het Nederlands zingt, daar zit soul in. Er zijn er niet veel die dat kunnen. Zo naturel. En Boudewijn de Groot, zijn sixties werk, vind ik van topniveau. Ook de wat populairdere genres.

Bobbejaan Schoepen bijvoorbeeld: 'Op een ranch ben ik koning'. Een jodelnummer. Dat is een vertaling van een Mexicaans nummer 'El ranche grande'. Een mariachi, ge weet wel. Ik speel dat nog wel eens. Als het publiek eens moet plat gaan, of voor een paar bejaarden. Dan zing ik Op een ranch ben ik koning. En dan jodel ik erachter. 'k Ga het hier nu niet doen, maar ik kan wel jodelen.

Ik was daar vroeg mee bezig, met het coveren van Bobbejaan Schoepen. Het is dan een beetje bon ton geworden om dat te doen. Maar ik was eerst hé. Hetzelfde met Sun Ra. dEUS, allemaal goed en wel, maar ze kwamen na de Ugly Papas. In '89 al. 'k Mag eens boffen hé? Ik ben veel te bescheiden.'

CSA Zijn er nog?

Dr. Dekerpel 'I like Will Tura! Zijn sixties werk vind ik heel goed. Er zitten echt 'nuggets' tussen. Ik lach daar niet mee hé, met Will Tura. Ik meen dat, dat is goeie muziek. Bijvoorbeeld dat nummer 'Nog 20 minuten tijd'. Dat is een cover, Johnny Cash heeft dat populair gemaakt: '25 minutes to go'. Het nummer is oorspronkelijk van Shel Silverstein.

(zingt) 'Weldra hang ik aan de galg, als een ledenpop - nog twintig minuten geduld.

En ze richten voor mij de stelling op - negentien minuten pomperperompom. Ik heb mijn bord met zwarte bonen haast niet aangeraakt - nog achttien minuten geduld. En niemand vraagt of het heeft gesmaakt...' Heel de tijd zo'n spanning. Dat aftellen, en dan op het laatste 'Kijk, hier zwier ik, alles is voorbij' en dan die ijselijke kreet van Will Tura wanneer hij opgehangen wordt. Als kind, ik was er bang van.

Arme Joe, vind ik ook zo fantastisch. Noordkaap coverde dat nummer in de Rock Rally. En toen wist ik, dat zijn de winnaars. Noordkaap die 'Arme Joe' doet, dat is fantastisch. Live in de Rock Rally. Zo'n energie! Ik ben geen Noordkaapfan, verre van, maar dat... Het was ook origineel. Niemand deed dat toen al, Tura coveren. Ik heb het ook altijd tof gevonden dat hij in het Nederlands zong. Zijn eerste groepje, dat was tof. Groppenbild...

Maar die hedendaagse Vlaamse muziek, dat is meer voor de ideale schoonzoon. Dat is niets voor mij. Bijvoorbeeld wat ge op Radio 1 hoort. De verplichte Nederlandstalige muziek. Ze moeten dat draaien hé. De N-VA is baas. Zo melig, die teksten zeg.'

CSA In welke mate is de muziekgeschiedenis aanwezig als ge muziek maakt? Vindt ge dat een maker zich tegenover de geschiedenis moet verhouden als hij of zij creëert? Hoe bewust moet dat proces verlopen? Of is die geschiedenis vooral een ondraaglijke last?

Dr. Dekerpel 'Bij het maken van een plaat houd ik geen rekening met de muziekgeschiedenis. Toen ik jong was heb ik me daaraan laten vangen. Maar het kan toch nooit zo goed zijn. So what. Na een tijdje zegt ge 'Fuck it'. Het moet niet altijd vernieuwend zijn. Ik hoor ook graag dingen die al eens gemaakt zijn. Als dat goeie classic rock is, heb ik daar geen probleem mee. Als ge te veel rekening houdt met de muziekgeschiedenis, werkt het verlamdend. Dan zijt ge geïntimideerd door al die guitarheroes van vroeger en krijgt ge geen letter meer op papier. Zeker tekstueel, als ge als Nederlandstalige Engelse nummers schrijft. Daarom was punk zo bevrijdend. Dat was beginnen vanaf het jaar nul. Ge moest met niets rekening houden.

De beste Belgische bands die zijn doorgebroken, werkten vaak instrumentaal: Toots Thielemans, Django Reinhardt. Nog geen een Vlaming heeft een prijs gekregen om een Engelstalige tekst te schrijven. We kunnen alles beter zeggen in onze eigen taal. Mocht ik nu echt iets te vertellen hebben, ik zou waarschijnlijk ook in het Nederlands schrijven. Dat komt nog. Ik ga dat ooit nog doen.'

CSA Ik heb van Tom Vangheluwe van De Kreun/ Wilde Westen waarschijnlijk 40 nummers gekregen uit de derde periode. Eén van die nummers heet Obay langa. Ge zingt in een taal die ik echt niet kan thuisbrengen. Ik heb er mijn kop niet over gebroken, maar ik begrijp er de botten van.

Dr. Dekerpel 'Het is Indonesisch. Ik was muziek aan het beluisteren en plots passeerde er zoiets. Ik dacht: 'Waarom zou ik niet eens in het Indonesisch zingen?

Maar het kan evengoed in het West-Vlaams of Nederlands he. Op de tweede cd bijvoorbeeld. Luister naar 'Te pletter', de mystery track, 'Limonade, te pletter, à volonté, Brazzaville, ...' Oké, 't was abstract, 't was dada, maar wel Vlaams hé. Dat wordt aan de kant geschoven, maar het is Vlaams hé. Het is een Vlaamse klassieker. En live voegden we daar dan nog wel dingen aan toe. En uiteraard waren er ook andere talen. In de repetities nog meer dan op de platen. In het Congolees, Italiaans, in het Duits, Frans, Spaans... 't Is een manier om een repetitie boeiend te houden. Hoe houdt ge een band samen? Hoe motiveert ge uw band? Awel, door al zulke dingen. Door covers te doen voor een keer, u ne keer uit te leven en 't is grappig. En soms blijft er eens iets hangen. 'Novelty' noem ik dat.

Er was in de jaren 90 ook heel veel wereldmuziek he. Die was niet te 'vercommercialiseren'. Dat deed mij teruggrijpen naar de etnische invloeden. De jaren 90 waren eigenlijk een soort jaren 60, vond ik. De jaren 90 waren eigenlijk de jaren 60 die ik als volwassene heb kunnen meemaken. Ik had de jaren 60 meegemaakt als kind, maar dat was hetzelfde niet. Een openheid, een vrijheid, die wereldmuziek die ongelooflijk inspireerde. Goeie tijden, ge mocht plantjes zetten... In zulke tijden floreren de kunsten. Er is geld voor de kunst. Nu niet meer hé. Toch niet voor de alternatieve kunsten.'

GITAAR

CSA Hoe zijt ge geëvolueerd als gitarist?

Dr. Dekerpel 'Uw vraag gaat over techniek, hé. Oké. Picking, duimplectrums, jazz leren spelen. In feite ben ik bassist geworden. Maar dat weet niemand. This is the next thing I will do. I will play the bass guitar. Zeker weten. Ik heb mijn grote liefde gevonden. In feite ben ik een bassist. Meer dan een gitarist. Echt waar. Maar, fysisch kan ik het niet zo goed uitvoeren, live. Ik weeg maar 55 kg. Ik zie me daar niet staan met een zware bas. Maar to play it, componeren, opnemen... dat wel. Ik ga dat ook doen. Ik speel heel graag bas, weliswaar op een onorthodoxe manier. Ik ben gitarist en ik kan dat niet wegsteken. Het klopt in feite allemaal niet wat ik doe. Daarom ben ik zo uniek. Ik speel met mijn duimen bijvoorbeeld. Mijn handen zijn niet gemaakt voor een basgitaar. 'k Geneire mi. Verdomme, wat ne bassist dat 'k ik benne. 'k Verschiet er zelf van. Mocht ik mezelf 'raten', 'k zou zeggen voor bassist: 10/10. Beter dan gitarist. Dat weet niemand. Ik zou in een bandje willen spelen als bassist. De liefde is groot hoor Frederic. In feite wil ik geen controle uitoefenen. Ik weet dat de mensen dat niet zullen geloven. Op mijn gitaar speel ik, maar op de bas vind ik dingen uit.'

CSA Nochtans, de media hadden de mond vol over uw gitaarspel en sound. 'De nieuwe Jean-Marie Aerts' etc.

Dr. Dekerpel 'Het is vooral door Los Tres dat ik een goede gitarist ben geworden. Dus na de Papas. Los Tres is een dansorkest, met covers van de jaren 50 en 60. Authentieke stijlen: rockabilly, surf, afrobeat. 'k Heb het allemaal geleerd. Dat was wat ik met de Papas in de derde periode wilde doen, een soort café- of barband, alternatief. Kwaliteit brengen, gratis, waar de mensen kunnen van genieten. Dat heb ik verder gedaan met Los Tres, op een beperkter manier. We zijn geen topmuzikanten zoals de Papas. Maar ze spelen beter garagerock, omdat ze niet geschoold zijn. Rick en Dick zijn bijvoorbeeld te goed voor garagerock. Ge hoort dat. Ik kan wel mijn spel terughalen van toen ik 15 jaar oud was. Ik kan dat. Verstand op nul. Ik doe dat graag. Tabula rasa van alle techniek. Repetities nu met Los Tres moeten tribaal zijn, een soort catharsis. Dat we onze frustraties kwijt zijn. We kloppen en we spelen ons in het zweet en den drummer is content, hij kan weer overeenkomen met zijn lief. Dat is zo. Als ge lekker agressief kunt spelen, dat is 'healing'. Ik kan het alle Belgische muzikanten aanraden: 'Speel punk en ge gaat een veel betere relatie hebben'. Smijt alle vuiligheid in uw muziek en hou het thuis wat proper. Niet de hele tijd zagen over uw werk. Maar nu, ze willen allemaal de ideale schoonzoon uithangen en scoren en aanvaardbaar zijn. Er zit geen vuiligheid in hun muziek. Die houden ze voor hun lief. Hoe vuiler de muziek, hoe beter.'

DE PLATEN

CSA Laten we het eens over jullie platen hebben. Ik heb me laten vertellen dat ge niet geheel gelukkig zijt met de klank van de eerste?

Dr. Dekerpel 'De studio was oké, maar in de laatste stap is het misgelopen. De mastering. Verschrikkelijk. Het was trebly. Terwijl de plaat in de studio warm klonk. Trebly was toen mode en ze hebben een standaardsetting gebruikt bij het masteren van de plaat. Maar, wat is dat nu? Ik ben niet standaard! De Ugly Papas zijn veel, maar niet standaard. Niet dat het zo erg was. Ze klinkt wel levendig, niet mat en dof. Misschien een beetje te sprankelend. Ooit komt de dag dat ik de plaat zelf ga remasteren, met manieren. Ik ga het gewoon fucking zelf doen. Ik heb niet eens de mastertapes, maar ik trek het me niet aan. Ik ga van de cd gewoon een remaster maken.'

CSA Voor de tentoonstelling in de hoeve in Rekkem hebben we na veel vijven en zessen opnames gevonden van optredens uit de beginperiode. Ik vind ze krachtig, omdat de Ugly Papas ook iets is wat ge moet beleven, met zoveel mogelijk zintuigen, zeg maar. The Night of the Ugly Papas vatten wij trouwens op als een verhaal. Zowel de expo, de derde plaat, de talkshow, deze publicatie vertellen elk maar een deel van het verhaal. Daarom denk ik het optreden van 30 september de ontbrekende schakel is om het verhaal helemaal te vertellen. Nu, ik vroeg me af wat ge zou doen met een 16-jarige, die jullie werk niet kent. Laat ge hem of haar een oude opname zien en horen? Of toch liever de eerste plaat omdat ge op een plaat de sound meer in handen hebt? Hoe zoudt ge, anders gezegd, het liefst voorgesteld worden?

Dr. Dekerpel 'Ik zou den eersten elpee laten horen, niet den eersten cd. De plaat waar Facing the crap op staat met 4 nummers. Die met die vissen op, this is the one. Die eerste plaat is nog niet gedigitaliseerd. De EP is niet meer te krijgen. En geen enkel nummer van die plaat is gedigitaliseerd. Dus ge kunt ze nergens horen. Ik heb die plaat geremastered op eigen kosten. In een studio. En als niemand dit uitbrengt, dan zal ik dat doen. En ze zijn dom, de platenfirma's, dat ze dat over het hoofd zien. This is the one voor de collectors. Niemand luistert naar mij.

Ook het liveoptreden in de AB in '92. Iedereen zou dat moeten zien als kennismaking. Dat was de persvoorstelling van de eerste cd 'Papa rules, ok?'

De voorstelling van de tweede cd was in '94, in Vorst Nationaal Foyer. Toen zat ik met veel relationele problemen. De dag zelf is dat uitgekomen. Ik heb het toen niet makkelijk gehad.

Ik had ook veel stress. Ik had die cd gemaakt, maar ik wist dat we die niet live konden spelen. Zeker niet met zo weinig voorbereidingstijd. Maar we hadden een budget gekregen voor die cd. En ik wist dat het een ramp zou zijn. Maar we moesten het doen. Ik ben blij dat we het gedaan hebben, maar ik wist dat we het niet zouden kunnen waarmaken. En ge ziet de mensen daar dan staan op de persvoorstelling. Ze verwachten iets, in de stijl van de eerste cd. En ze krijgen iets voorgeschoteld dat niet af is, niet eens goed gespeeld, nummers die niemand kent, heel experimenteel. De stilte was te snijden. Geen respons. Het was ook niet zo denderend. Absoluut niet.

Na de persvoorstelling moesten we met de cd optreden, maar die was niet geschikt om live te brengen. Toen heb ik gezegd dat ik nieuwe muziek zou maken, die wel live te spelen zou zijn. Maar de platenfirma vond dat niet oké. 'Ge promoot jullie plaat niet!' Al die optredens zijn geboekt, in sporthallen bijvoorbeeld, maar de muziek is meer voor in clubs. 'Ja, boek ons dan in clubs he!' Ge ziet, ik ben niet geschikt om dat spelletje te spelen. Ik vind, als ge een plaat gemaakt hebt en ze is af, dan begint ge met iets anders. Dan speelt ge live een transitieperiode met wat nieuwe nummers, maar promoten en recreëren, dat gaat niet voor mij. Had ik die plaat gemaakt om live te brengen, dan zou ze niet zo avontuurlijk geweest zijn. En die journalisten, en de fans uit Kortrijk. Ze stonden daar, ge kunt het u voorstellen.

Het waren ook moeilijke omstandigheden, met al die ruzies met lieven en vriendinnen, die een glas limonade tegen mijn kop smijten, weglopen met mijn portefeuille... En 2 minuten later moet ge optreden. Ik zat nog volop in die andere emotie. Ik zat aan mijn portefeuille te denken en ik moest het podium op om mijn nieuwe plaat voor te stellen.'

CSA Is dat niet een van de eerste lessen in de promiscuïteit? Uw vrouw en minnares niet samenbrengen.

Dr. Dekerpel 'Ik had het al zolang kunnen verbergen. Ja, luister... Ge kunt niet zeggen dat het saai was. En ook de Cover in Gent was fantastisch. Daar gingen we wild. Onder invloed van de white powder. Dat ziet ge, zo gedreven.'

CSA Is het verschil tussen de eerste en de tweede ook niet de druk en de verwachtingen van de buitenwereld? Van de platenmaatschappij onder andere? Iets in mij denkt dat gij daar buitengewoon gevoelig voor zijt.

Dr. Dekerpel 'Er was normaal geen sprake meer van een tweede plaat. De Papas hadden goeie recensies, maar geen denderende verkoopcijfers. We deden niets anders dan optreden, Frederic. We hadden geen tijd om aan iets anders te denken. Met Peter Verstraelen van NLS Agency. Maar hij had de macht niet om de platenfirma te pushen. Daarom zijn we met iemand anders in zee gegaan, wat me achteraf erg gespeten heeft. Ik wilde die plaat maken ten koste van alles. Dat was mijn droom. Daarom had ik ook de Papas opgericht, om ooit een plaat te maken met een budget. En ik heb dat gedaan en niemand gaat mij dat afpakken. We zijn ons platencontract kwijtgespeeld. Ik ben misschien alles kwijtgespeeld, maar die plaat is er. En anders zou er niets geweest zijn. Een doorslagske van de eerste misschien, maar die zou allang vergeten zijn ondertussen. De tijden waren ook veranderd. We konden dat niet meer spelen na Nirvana. Zij hadden dat genre gekristalliseerd, verstaat ge. Daarbij, dat soort muziek spreekt ook een specifieke doelgroep aan. Altijd maar meer en meer volk, maar minder geïnteresseerden in uw muziek. Meiskes, chirojeugd die naar uw optreden komt in een grote zaal. Dat was niet wat ik wilde bereiken. Ik herinner me een optreden in Dampicourt, in het zuiden van België, den andere kant van 't land. Het was op het laatste van de eerste periode. Dat was het ergste. Groupies, heel heel jong. En ik had mijn vriendin mee en nog een ander lief. Ge keek de zaal in. Chicletteknabbelende veertienjarigen waren dat. Lolita's, pure Lolita's. Ze zagen ons als buitenlanders. We stonden in de Télémoustique, de HUMO van de Walen. De dag erna gingen we naar Bissegem naar de Kreun. Daar werd Luc verliefd op een andere vrouw. Hij trók haar op het podium, hij smeed haar op de grond en ze beginnen te bekken, te tongzoenen, terwijl ze op de grond liggen, tijdens een optreden. Ik ga ernaartoe al spelend en ik zeg: 'Is dat nu wel echt nodig?' My god! Luc heeft echt wel gebruik gemaakt van zijn bekendheid.'

HET OPTREDEN

CSA Ik denk ook vaak van muzikanten: ocharme. Ze hebben hun kop gebroken over de woorden, vaak hart en ziel in hun muziek gelegd en dan kijkt ge naar het publiek en ziet ge ze moppen tappen en in elkaars oor brullen op de eerste rij. De muzikanten mogen doodvallen, ze hebben het nooit opgemerkt. Zijn muzikanten niet vaak het meest voor de hand liggende middel om mensen op de been te brengen?

Dr. Dekerpel 'Ik weet het. Dan hebben we nog niet over de stagedivers gesproken. Begin jaren 90, wat een plaag! Ik wilde daarmee afrekenen. Ik wilde niet meer spelen voor stagedivers. Al die cross-over groepen, al die Red Hot Chili Peppersklonen. Fuck, hoe ambetant dat dat was. Ge zet een nummer in en hup ze zijn daar. Ne rappen of nen tragen, het deed er niet toe. Ge hebt geen plekke meer, ge staat tegen uw versterker. Ik wil musiceren en zo gaat dat niet. Dat was een periode waarin het publiek het podium innam. Het publiek was de show. Testosteron en adrenaline. Hoe meer volk er naar onze optredens kwam, hoe meer ge het gevoel kreeg dat het hen niet kon schelen. Dat waren geen muzikliefhebbers. Dat heeft voor mij nooit gemarcheerd. Ik wil niet dat soort succes.'

CSA Wanneer is een optreden goed voor u?

Dr. Dekerpel 'Als er 5 minuten magie is. Ge hebt dat soms. Ge zijt een kwartier aan het spelen en alles klopt gelijk. De klank zit goed, het publiek reageert, alles zit juist.

De tijd staat stil, ge zit op 1 lijn en dan gebeurt er iets. Een soort magie. Een goeie sound is een voorwaarde. Als die er niet is, dan speelt ge op automatische piloot. Een goeie sound en 'then you can improvise'.

DE SMOORPLAAT

CSA Wilt ge eens een nummer van de tweede plaat ontleden en uitleggen wat ge bedoelt met een smoorplaat.

Dr. Dekerpel 'Er was de invloed van marihuana en spacecake. Geen coke, geen ecstasy. De tweede plaat is 100% cannabis. Nu wordt het woord 'psychedelisch' vaak gebruikt, maar in die tijd niet. En ik wilde een échte psychedelische plaat maken. Een sixties classic psychedelic, dat wil zeggen dat de plaat gemaakt is onder invloed. Niet alle platen die psychedelisch worden genoemd, zijn onder invloed gemaakt. Het zijn imitaties van de lsd-roes. Een cash in. Maar er waren platen, zeker in LA en San Francisco, die gemaakt zijn in een roes. De Westkust van de VS, Jefferson Airplane, Country Joe and the Fish, Electric Music for the Mind and Body. Ik hoorde dat en ik wilde ik ook zoiets maken. Een echte, dus onder invloed.

De opnames zelf waren niet zo 'druggy'. Maar heel het ontstaan, het concept, de compositie wel. Het gekke is, als ge die psychedelische drugs neemt voor de kunst, dan hebt ge daar ook geen last van. Ge hebt er iets mee gedaan. Ge hebt het gecreëerd, ge zijt niet verslaafd, ge zijt geen junkie. Daarna ben ik daarmee gestopt. Geen spacecake meer, geen psychedelische drankjes meer. Just to create this.

Maar de opnames heb ik nuchter gedaan... Nee, dat is niet waar, absoluut niet. Zulke dingen zijn wel niet voor herhaling vatbaar. Ge kunt het niet recreëren. Het is 'one time'. Al die psychedelische bands hebben er achteraf ook niets meer van terecht gebracht. Anders moet ge weer in die psychedelische toestand gaan. We hebben onszelf letterlijk uitgepsychedeliseerd. Ge hoort ook dat de muziek in de derde periode nuchter is. Wel experimenteel, maar niet psychedelisch, geen effecten, geen overdubs.'

CSA Ge moet nog altijd een nummer ontleden. Ge moogt zelf kiezen welk.

45

Dr. Dekerpel 'Marihuana guitar. Dat is een en al dub. Dat wil zeggen dat ge een nummer stript en enkel de bas en de drum overhoudt. En ge speelt met de bas, de drum, ge steekt wat echo hier en daar, ge overdrijft in de bas, ge overdrijft in de treble. Dub is studiocreatie.

Dat is in feite de psychedelische muziek van Jamaica. Lee Perry is hier een heel bekende muzikant. In Jamaica is de producer king en zijn de zangers inwisselbaar. De zangers zijn voor de meiskes. De grote sterren zijn de producers.

Ik heb me dus voor dat nummer laten inspireren door dub. Maar ik had ook geluisterd naar PiL (Public Image), de groep van John Lydon, ex-Sex Pistols. Ze maakten zo van die reggae-achtige dubpatronen. In die tijd, in '94, was dat totaal niet in de mode. Er waren de grungy, blanke toestanden. Dub geeft een soort kosmische dimensie aan de muziek. Het heeft hypnotiserende kracht en een geestverruimende werking. Door de werking van de bas: de basso continuo. Dat is wat mensen in muziek en psychedelische drugs lijken te zoeken: het bewustzijn verruimen.'

CSA Waarom eigenlijk? Waarom die keuze om er een smoorplaat van te maken.

Dr. Dekerpel 'De mens heeft het recht om te weten wat er zich achter die deur schuilhoudt. Behind the door. Ik kom vaak mensen tegen, die een beetje ouder zijn dan ik, de generatie van mijn pa, die zeggen dat ze het zo jammer vinden dat ze die drugs niet hebben meegemaakt. 'Wij willen dat ook meemaken.' Die mensen hebben daar recht op! Geef dat aan de mensen, dat ze eens weten wat het is. Mijn pa ook. Mijn pa zei: 'Ik wil dat eens pakken'. En ik heb hem dat een keer gegeven. In een pijp. Hij rookt die pijp, kijkt naar het nieuws en zegt: 'Verdomme, ik vind die lezeres zo sexy! En anders zie ik dat niet.'

CSA Wat ziet gij?

Dr. Dekerpel 'Ik heb Brigitte Bardot eens gezien. Er was muziek. Het leek alsof het geluid uit de muren kwam. En plots veranderde de muziek, en het was Brigitte Bardot en ze zong: 'Je t'aime moi non plus'. Ik zag allemaal roze kleuren. Roze met bruine tepels, met blond haar. En ik die aan de tieten zoog. Ik lag als een kind aan de tiet van Brigitte Bardot. Met melk en al. En dat warm gevoel van in de baarmoeder... Wow, I don't know man, that was a total regression! Ik had het gevoel dat ik voor het eerst besepte wat seks was, of warmte. Brigitte was gelijk een moeder aan wiens tieten ik wilde zuigen. Het was de max. Heel de tijd bruine tepels. En roze. Maar pas op hé: I 'use', I do not 'abuse'. Wilt ge dat er zeker in zetten?'

DE TERUGBLIK

CSA Laten we eens terugblikken. Zijt ge tevreden over het parcours. Hebt ge het gevoel dat ge een doel of het doel hebt bereikt? Of ziet ge vooral gemiste kansen?

Dr. Dekerpel 'Er was niet echt een doel. Alles gaat zo snel, ge staat daar niet bij stil. Alles wat ik weet, is dat het testosteron en adrenaline was. En daar hebt ge niets aan te zeggen. Dat doet het voor u. Ge wordt geleefd door uw testosteron en adrenaline. Alles gaat zo snel, ge staat er niet bij stil. En plots, het is voorbij. Ge zijt 10 jaar ouder en ge zijt moe. Ge hebt zakken onder uw ogen. Ge zijt ziek. Ge trekt op niets meer. Uw oren doen pijn. Alles doet pijn. Echt wel sex, drugs and rock-'n-roll. En daarom is het gestopt. Ik kon daar niet tegen. Luc en Dick zijn sterker. Zij kunnen roofofbouw plegen op hun lichaam. Ik kan dat niet. Mijn lichaam weigert.

De tweede periode heeft niet lang geduurd. We hebben een paar optredens gedaan met 4, met Rik in de plaats van Paul. Goeie en toffe optredens. Ik voelde me goed. Ik was toen macrobiotisch bezig. Ik was mezelf aan het zuiveren. Het ging beter. Ik was niet meer ziek. En dan hebben we Peppie aangetrokken en hebben ze ingebroken in ons repetitielokaal. Dan zijn we naar den Bucksom verhuisd.

De sfeer van de repetitie in den Bucksom, van de derde periode, was fun. We zijn toen dicht bij elkaar gekomen. Er was een café bij. We vermengden ons onder de klanten. De muziek van de jaren 50 hing daar in de lucht en dit heeft zeker onze muziek beïnvloed. En al die praat. Heel volks en simpel. Echt goed, dat was inspiratie. Op dat moment waren we echt een Menense band geworden. Puur terug naar de roots. Alles kon toen. We deden alles. Balkanbeat met Vlaamse dingen ertussen, smartlapcampkitschpsychedelica, balkan, afro, jazz, gipsy, reggae, ska, surf, filmthema's, 50 R&B, humor, camp, exotica, Sun Ra, Latin, alles! Franse hits, B-kantjes. Gewoon alles, voor te lachen! Dat was geestig. En de deur stond open. Mensen kwamen, via café den Bucksom, binnengewandeld. De gekste dingen deden we. Griekse ballads! Ge kunt het u niet inbeelden. Maar dan, we kregen wat minder werk en wat minder geld... En Rik moest van ver komen.'

CSA En gemiste kansen?

Dr. Dekerpel 'Er was geen masterplan. Bij mij draait het om de muziek en de gitaar.

Op café gaan, muziek spelen en mijn pintjes gratis drinken. En met de Papas kon ik dat niet meer. In sporthallen met het verkeerde publiek... No way. Op het laatste heb ik het toch kunnen doen, met Peppie erbij; een pure alternatieve barband zijn. En we hebben veel mensen gelukkig gemaakt. Meer dan toen we succes hadden. In de derde periode hebben we volledig gebroken met de media. Ze hebben ons volledig gedropt. De tweede plaat werd zelfs niet besproken in de HUMO. En dat is vreemd. Het is logisch dat een Rock Rallyband wordt gesteund. En zeker als ze een tweede plaat uitbrengen. Op een budget, onder een label. Maar... Geen woord in de HUMO! Not a word! Maar ik ben ze ergens dankbaar, want mocht er een woord verschenen zijn, dan zou het negatief geweest zijn. Ze vonden de plaat verschrikkelijk slecht. De HUMO vond de plaat walgelijk. Zeker weten! Ze waren beschaamd over hun Rock Rallyconnectie met de plaat. Dat durf ik zeggen. Er waren toen ook al barsten in onze relatie met de agencies.

Dus promotie voor de tweede cd: nul. Niemand heeft er iets voor gedaan. Maar misschien hebben ze ons een fantastische dienst bewezen door het te verzwijgen. Want in die tijd was de plaat niet te plaatsen. Ze hebben zeker in hun broek gescheten: 'Wat moeten we daarmee doen?'

CSA Hoe denkt ge nu over die pijnlijke situatie met Paul.

Dr. Dekerpel 'Het liep uit de hand... Ik heb al die shit op mij genomen. Daarna kon ik geen enkele café in Kortrijk meer binnen. 'En ge hebt Paul buitengesmeten!' Ik heb gezwogen.'

DE PERCEPTIE

CSA In welke mate zijt ge u bewust van uw reputatie of imago en kunt ge u verzoenen met de perceptie die anderen van u hebben?

Dr. Dekerpel 'Ik weet niet welke reputatie ik heb. Ik woon aan de kust, waar de mensen een heel ander beeld van mij hebben. Een beeld dat klopt. Zonder verleden, zonder vooroordelen. Daarom voel ik me hier ook zo goed. Wat is mijn imago?'

CSA Extreem moeilijke mens.

Dr. Dekerpel 'Dat is niet zo. Ik heb die bende samengehouden. Ik ben nuchter gebleven. Ik heb ze veilig naar huis moeten loodsen, toen ze dronken waren. 'Doe uw ruite open! Zet uw muziek luider! Let ip!' Veel talent, dat wel. Maar talent is niet genoeg. Ik denk dat er geen algemeen beeld over mij bestaat. Het is erg subjectief en individueel. Ze zeggen dat trouwens niet tegen mij. Ik vind het heel erg dat mensen het beeld hebben dat ik een extreem moeilijke mens ben zonder dat ze mij kennen. Ik geef toe dat ik misschien zo overkom. Maar er is altijd een reden geweest, muzikaal. Ik heb echt moeten vechten. Niemand zat te wachten op platen zoals de onze. Niemand stond me bij op dat vlak. Had ik ze laten doen, dan zouden onze platen eighties geklonken hebben, zoals Phil Collins. Toen was alles anti-rock-'n-roll. Jan Hautekiet zei: 'Dat is veel te heavy'. Onze plaat kwam niet aan bod. Op Studio Brussel, in het jaar 90, Sonic Youth, PJ Harvey, het mocht niet. Twee jaar later wel, maar toen waren onze platen al gemaakt. Wij waren vergeten. 'Sorry jullie waren te vroeg.'

Ik heb ook vaak conflicten gehad met PA-mannen die ons wilden laten klinken als Clouseau, met roze spots zoals op VTM. Ik wou het anders en dat botste. Ik heb heel de tijd moeten vechten, vechten om de muziek te maken die ik wou. Ik deed het uit liefde voor de fans. Ik wilde niet dat ze bedrogen zouden worden. En daarom heb ik de reputatie van maniakale controlefreak.'

CSA Zijt gij een buitenbeentje, dokter?

Dr. Dekerpel 'Ik zie mezelf niet als buitenbeentje, ik ben gewoon zo. Ik vond als kind de volwassenen 'aliens', ik was niet het buitenbeentje, maar ik vond de maatschappij weird en niet kindvriendelijk. Ik vond de mensen lelijk. Niet vrij in hun beweging. Ik vond dat raar, ze leken niet gelukkig. Ik heb een afwijkende smaak in vergelijking met wat mainstream is. Alles wat raar is, doet mijn hartje sneller slaan.'

CSA Zijt gij een encyclopedie, dokter?

Dr. Dekerpel 'Ik weet dat ze dat zeggen over mij, dat ik een muzikale encyclopedie ben. Muziek interesseert mij. Ik moet daar geen moeite voor doen om die dingen te onthouden. Vroeger kon ik nog iets betekenen door mensen te helpen. Vroeger kwamen de mensen inderdaad wel bij mij met vragen zoals 'Op welke plaat staat dat?' en 'Kunt ge mij wat vertellen over die of die band?' ... Maar nu, met het internet kan iedereen het zelf vinden. Ik dateer uit de tijd van de gelebriefkaarten.'

Facing the crap heeft 1 week op 27 gestaan in een soort Studio Brussel Top 30. Ik spreek over het jaar 90. De hitparade werd in die tijd samengesteld op basis van ingezonden gelebriefkaarten. Ik had wel honderd briefkaarten gekocht en allemaal zelf ingevuld, met verschillende handschriften, een keer met een bic, een keer met een potlood, een keer links, een keer rechts. Alleen, ik had ze allemaal in hetzelfde postkantoor op de bus gedaan. De week erna kreeg ik een telefoon van de toenmalige boekingsagent. 'Ja zeg dokter, ge gaat dat toch niet meer mogen doen.' Ik heb het nog een keer gedaan, met nog meer briefkaarten. Maar ze hebben ze niet meer meegeteld. We hebben dus wel op 27 gestaan. Dat was wel een kick hoor.

Eén was zijn auto aan het kuisen en ons plaatje draaide, en ik zei 'Zet dat ne keer open!' en ik zei 'Da's ikke dadde!'. In Menen. De max.

- Er kwamen direct ne helen hoop boekingen binnen. We hadden het verdiend ook. In feite moesten we op nummer 1 gestaan hebben. Facing the crap kwam daarna ook binnen in de HUMO, Basta, op nummer 2. Met een verwijzing naar waar het plaatje te verkrijgen was. Ze stonden achter ons. Dat was tof.'

CSA Luc vertelde over een ander radioprogramma, The Originals.

Dr. Dekerpel 'The originals was een programma dat hits van het moment analyseerde. Er werd gezocht naar de oorsprong van het nummer. Als luisteraar mocht ge helpen in die zoektocht. Tips geven i.v.m. de oorsprong van covers. Ik heb er zo een paar ontdekt. Child in time bijvoorbeeld, van Deep Purple. Ik had die plaat al lang en ik wist dat het kwam van It's a beautiful day, van een groep uit San Francisco in '68. Ze hebben dat toen gedraaid.

Het nummer Stairway to heaven van Led Zeppelin was ook zoiets. Dat vond ik altijd interessant, zo ontdekken dat nummers gejat zijn. Ik doe dat ook hé, jatten. Ik ben de enige die dat toegeeft.

Ik dacht toen, als zij dat mogen doen, ik dan ook hé. Muziek is van iedereen. Als ge er maar iets eigens mee doet. Als ge het beter maakt, anders maakt, dan heb ik er geen probleem mee. Maar het is altijd wel goed om het origineel even in het licht te zetten.'

CSA Er zijn ook die optredens waar ge niet verscheen...

Dr. Dekerpel 'Welke optredens?'

CSA Er zijn toch een paar optredens geweest waarop ge niet zijt verschenen? In Mechelen bijvoorbeeld.

Dr. Dekerpel 'Het antwoord is ongelooflijk simpel: een dubbele boeking. De Papas hadden een reünie. Ik had twee optredens met Los Tres die dag. En ik heb gekozen voor Los Tres. Ik kon er niet aan uit. Contractueel verbonden. Ge moet daar niets achter zoeken.'

CSA En die andere keren?

Dr. Dekerpel 'Ziekte. Puur ziekte. Maar dat werd niet makkelijk aanvaard van mij. Als ik ne keer ziek was... Ze kenden mij eigenlijk niet zo goed. Ze zagen me alleen maar als ik het moeilijk had, tijdens optredens, opnames, repetities, wanneer ik moest werken en strijden. They don't know me. Ze hebben me nooit gezien in een ontspannen toestand. Alleen maar wanneer ik werd opgejut.

Dit moet echt eens rechtgezet worden. Het beeld dat mensen van mij hebben is subjectief. Een gast van 27 kan mij als 35-jarige alleen maar zien als 27. 100 % subjectief is dat. Het heeft geen algemene waarde, hoe mensen mij zien. 'They cannot see me.' Tenzij ze dicht bij mij leven, in hetzelfde milieu, dan kunnen ze me misschien begrijpen. Maar anders niet. En dat geldt voor iedereen. Wat mensen van mij denken kan mij geen zak schelen, omdat het subjectief is.'

CSA Ik ben weg, dokter. Ik moet nu naar mijn trein lopen. NU!

Dr. Dekerpel 'De Ugly Papas hebben nooit sell out gedaan. Schrijf dat maar eens op. We willen niet plat gaan, niet buigen voor de commerce. No sell out, dat is de rode draad. En ik vind dat we daar fantastisch in geslaagd zijn.'

(Frederic Dehaudt)

(met bijzonder veel dank aan Veerle voor het tikwerk)

1. Cowboys

Vooraan de jaren 90 vielen zijn werk en leven zo goed als samen. Meer dan 100m zat er niet tussen en zo had Luc Dufourmont het graag. Aan de ene kant was er een geweldig repetitielokaal. 'Beter kunt ge niet vinden.' Aan de andere kant, 100m verderop dus, stond zijn huis. 'Ugly Papas was toen een Menense groep. In de boekskes stond dat we van Kortrijk waren, maar we waren van Menen. Tot over onze oren in de Barakken.'

In december 1908 doet Henri Cottignies een aanvraag voor een cinema in de Rekkemstraat, nr. 4. Hij vraagt 'om in Rekkemstraat perceel 128i sectie D eenen kinematograaf, eene dynamo tot het maken van elektriciteit en eenen essencemotor te mogen oprichten.' Ze zeggen dat het goed is en Henri noemt zijn cinema Bucksom. In datzelfde jaar laat Henri Cottignies de voorgevel van zijn huis – dat dienst doet als herberg en winkel – aanpassen.

Het einde van de 20ste eeuw heeft de cinema niet gehaald. Toen Rudy Tyberghein – nazaat van Henri – de deuren van de vergane cinema opende, de plongkast opentrok en de lichten aanstak, was het scherm weg en waren de zitbanken verdwenen. Wat er nog hing, waren de gordijnen. De akoestiek in de zaal was prima. De Ugly Papas zeiden: 'Eigenlijk is dit geen cinema, maar een repetitielokaal.' Rudy vond het ook. Waar de zitbanken stonden, hebben de Papas hun gerief gezet. Het was groot genoeg. Het kon daar blijven staan zonder iemand te hinderen. Het is daar, in de voormalige cinema Bucksom, dat de nummers van de derde plaat zijn opgenomen.

Naast zijn cinema had Henri Cottignies dus ook een herberg. Luc heeft hem nog gezien. 'Een schone café. 't Is al naar de kloten nu.' Tussen café en cinema zat niet meer dan 1 deur. De cafégangers die hun water moesten maken, liepen de deur voorbij. Soms vloog de deur open en stond daar iemand in het deurgat te koekeloeren. Kenmerkend wellicht voor de Ugly Papas is dat zij de nieuwsgierige bezoeker niet beleefd of onbeleefd vroegen om met rust gelaten te worden. Zij nodigden hen uit om binnen te komen, tot bij de micro zelfs. Niet om die man of vrouw uit te lachen, maar om samen lol te maken. 'Dat homootje daar – hoe heette hij? We noemden hem altijd Lucrèce. 'Ah Lucrèce, hoe ist met jou?' En dan begon Lucrèce van zijne vent al hier en zijne vent al daar, en dat het hoog tijd werd dat hij onder het mes ging om zijne zizi eraf te knippen. Allez, Lucrèce, kom. Zingt daar eens een liedje over.'

Zizi, c'est fini...
Et dire que c'était mon premier amour.

...

51

Na de repetitie liepen de Papas door diezelfde deur en nestelden zich aan de toeg van Rudy Tyberghein, uitbater van café Bucksom. Omdat er in Menen meer cafégangers zijn dan film liefhebbers en omdat een café geen hightechbedrijf is, heeft het café wél het einde van de 20ste eeuw gehaald. Het café bestaat nog, weliswaar op een andere locatie, een beetje verder in de straat, want, wat Luc zegt is waar. 't Is al naar de kloten.

'We hebben vaak aan de toog gehangen van *Ruddy*. Deels omdat wij geen pacht moesten betalen en wij op die manier iets terugdeden, deels omdat de Papas graag op café zitten. Soms kwamen er maten, omdat zij wisten dat we hier zaten. En natuurlijk als de kas van 't café of de duivenmelkers of zo, moest gespijsd worden, zei *Ruddy*: 'Luc, ge gaat toch wel komen spelen zeker.'

Eensgezindheid over de oorsprong van de naam Bucksom is er niet. Volgens sommigen - die ik hier niet in een voetnoot ga citeren, omdat dit geen zo'n soort publicatie is; van de lezer wordt verondersteld de schrijver en de getuige op zijn woord te geloven - verwijst het naar de westernshows waarmee Buffalo Bill ergens in de 19de eeuw door de westerse wereld trok. De western was een geliefd genre, ook bij Bucksom. In de Barakken te Mene is de grens tussen fictie en werkelijkheid soms flinterdun. De schietgrage cowboys van het scherm liepen nu gewoon over 't straat, met de flikken erachter, want als ge in de Barakken zijt, zijt ge op een zuchtje van het grote Frankrijk. Er bestaat wel degelijk zoiets als grenscriminaliteit.

Over diezelfde straten liep Luc toen Rudy zijn café wou sluiten. 'Ik was altijd de laatste.' Nog 100m en hij was thuis. In de gang van zijn huis stond een winkelkar van supermarkt Roby. Hij deed er zijn boodschappen en reed met zijn gevulde kar zijn huis in. Kan een mens gemakkelijker zijn? Hoeft het gezegd dat Luc graag in de Barakken woonde? 'Die geur van Gauloises en Ricard... de braderie voor mijn deur... de zondagavond om 8u nog naar den beenhouwer kunnen... nu en dan ne keer een schietpartij... Wat een machtig sfeerke.'

Nochtans, zijn relatie met de Barakken was ronduit slecht begonnen. '3 uur woonde ik in het Hoornwerk en de achteruitkijkspiegel van mijn nieuwe firmawagen, ne Fiat Tempra, lag op de straatstenen. Kapotgeslagen. Fuck zeg, 3 uren.' Luc is niet naar de politie geweest, maar naar een café een beetje verderop, café Belgica. Café Belgica zat vol Algériens. 'De helft van de tijd stonden ze op straat te dealen. Ik zei tegen de dealers: 'Bonjour, je suis Luc, musicien et j'habite là, en face. La Fiat, c'est ma bagnole. Regardez, mon rétroviseur, il est foutu.'

'C'est pas possible ça', zeiden de dealers.

'Vous n'avez rien vu, les gars?'

'Non.'

Maar ze beloofden Luc dat ze voortaan een oogje in het zeil zouden houden. 'Bon, in dat geval, tournée général.'

En inderdaad. Durfde Luc het raam van zijn Fiat een paar centimeter open te laten staan, ze stonden aan zijn deur. Of als de koffer niet op slot was. 'Luc, il faut fermer, hein. C'est mieux. On sait jamais.'

En 't gebeurde dikwijls, dat hij, toen hij uit café Bucksom kwam een ommetoer maakte via de Belgica. 't Waren mijn maten wi', zegt Luc.

52

Ook naast zijn deur, de huidige locatie van café Bucksom was 't dikwijls feest. Daar was de Reginskaya. Dat was een bar, een hoerenkot. 'Ik kwam terug van een optreden, parkeerde mijn Fiat en de bazin tikte op mijn raam.

'Viens Luc. Viens boire un verre', zei de madam met haar Pools of Bulgaars accent in haar hoerenkleren. Luc wenkte naar de achterbank, waar zijn vrouw Inge lag te slapen, maar Inge zei: 'k Heb 't wel gehoord wi.' Ze zijn samen naar binnen gegaan: Reginskaya, Luc en Inge. De bazin wilde haar buurman, de rockster, voorstellen aan haar personeel en klanten.

Soms zag Luc de aap van de bazin op het dak zitten. 'Ze hadden een baviaan. Zo'n aap met een bloot gat. Een rood gat. De baviaan was haar huisdier. Hij heeft nog de pruik van mijn huisbaas zijn kop gepakt. 'Hij was aan het schilderen en hup... Machtig sfeerke.'

2. Jean-Pierre Boekhuid

Wie terug wil naar de roots van de rock-'n-roll, zal wellicht bij Rock around the clock uitkomen, of Elvis. Wie het wat correcter wil, moet het verder in de VS gaan zoeken, 'waar 2 dan toe gescheiden culturen – harmonische Europese en ritmische Afrikaanse muziek – elkaar vonden. Wanneer die muziek vervolgens door de muziekindustrie vercommercialiseerd en verspreid wordt, kun je van popmuziek spreken. Het is allemaal nogal onoverzichtelijk, want popmuziek heeft geen geboortedatum.'¹ In Rekkem daarentegen is alles glashelder: de godfather van de Rekkemse rock is Bernard Dufourmont. Hij was de zoon van een elektrozaak en hij had een A1, graduaat elektronica. Hij was de eerste van Rekkem met een gitaar en een micro. Hij kon zelf instrumenten in elkaar steken. Hij heeft zijn eigen basgitaar gemaakt. 'Als hij niet thuis was, zat ik erop, achter zijn gat.'

Bernard was een van de founding fathers van Tooth Paste. Hij zou gitaar spelen en Luc, zijn broer die 8 jaar jonger is, kon bassen en zingen. Bernard was een echter FM'er, met een voorliefde voor Genesis, Camel... ouderwetse hardrock. Dominique Ryckaert, sologitaar, was een echter rocker. Hij hield meer van Ted Nugent en zo. Aan de drums zat Jimmy Wyseur. Jimmy en Luc hadden dezelfde smaak: new wave en punk. Punk was een bom geweest en het had gedaverd in Luc en Jimmy. Het viertal van Tooth Paste was er een met uiteenlopende voorkeuren. 'Ge kon geen stempel plakken op Tooth Paste.'

Repeteren deden ze naderhand bij Annetjes, op Lauweberg. Daar was een man die in meubels deed en in zijn vrije tijd charmezanger was. Aangezien in die tijd iedereen producer was, was ook hij behalve meubelmarchand en zanger, producer. Hij had een studiootje dat hij ter beschikking stelde van Tooth Paste. Daar repeteerden zij. Ze konden hun materiaal daar achterlaten. Af en toe nam hij iets op en, om een lang verhaal kort te maken, er kwam ook een singletje. 'Daar stonden 2 nummertjes op van mij.' Luc krijgt de single in handen, leest de kleine letters en ziet:
A-kant: Just a game (tekst en muziek Jean-Pierre Boekhuid)
B-kant: Before I go (tekst en muziek Jean-Pierre Boekhuid)

53

'Ik ging ernaartoe en ik zei 'Eh wel Jean-Pierre...'

"Ah ja, 'k koste niet meer op joon name kommen. Maar het komt allemaal in orde."

¹ Keunen, G. (2015). Een eeuw popmuziek: van croonsteps tot dubstep. Tiel: Lannoo

De singletjes werden verkocht aan vrienden en familie. Ze zijn ze allemaal kwijtgeraakt en Jean-Pierre Boekhoud dacht dat hij het vuur moest smeden terwijl het heet is. Hij liet 500 singletjes bij persen en zei tegen Tooth Paste: 'Jullie gaan dat betalen.'

Toen Tooth Paste begon te morren, omdat zij vonden dat het zaakje begon te stinken, zette Jean-Pierre zich aan het schrijven.

'Ik heb die brief nog. 't Staat vol fouten. Jean-Pierre schreef dat Tooth Paste de 500 singles diende te betalen. Deden ze dat niet, dan zou hij hun materiaal (dat, remember, in zijn huis stond) gewoon in beslag nemen.'

Aangezien Tooth Paste dat niet kon betalen, heeft Luc Dufourmont meneer Jean-Pierre Boekhoud zien optreden op de Vlasmarkt. 'Met onze boxen. Nen bandiet, gauw.'

Het was gedaan met Tooth Paste. 'Nochtans, wij hadden veel optredens. Ik moet er wel bij zeggen: er waren hier maar 3 groepen. Ge had 1) Air Quick van Kortrijk, 2) Tooth Paste van Rekkem en 3)... 3)... ik kan zelfs geen nen derden noemen. Later had ge Buzzard van Lauwe, met Hans Berten.

3. Dr. Demento

Luc en Hugo Bourgeois zitten te treuren in de Labberleute in Aalbeke. Dr. Demento and the Palace of Sin heeft na een jaar repeteren een mooi optreden in Leuven. Dr. Demento waren Luc, Hugo, drummer Jimmy Wyseur en Dr. Dekerpel. Als zij in Menen aan de deur van de dokter staan, blijkt dat de dokter niet mee kan naar Leuven. Als het geheugen van Luc hem niet in de steek laat, dan was dat omdat het lief van de dokter nachtblind was. Dr. Demento is de klap van het gemiste optreden niet te boven gekomen. Nochtans, er zat een kiem van iets beloftevols in Dr. Demento.

Over zulke dingen zitten Luc en Hugo dus te treuren in de Labberleute, tot de baas zegt dat hij nog een groepje zoekt voor het voorprogramma van volgende week. 'Gijder.'

'Oe, wijder?'

'Ja.'

Toen de eerste verbazing wegtrok, dachten ze met zijn drieën na over een naam.

De baas van de Labberleute zei:

'De cowboys.'

Luc en Hugo vonden 'cowboy' zo cowboy-achtig. Ze moesten er nog iets aan toevoegen.

Een heel eind later speelden de 2 Russian Cowboys op de Breughelkermis.

Uit de menigte ziet Luc de schim van Dr. Dekerpel tevoorschijn komen.

'Luc, heb je geen goeste? 'k Zou ne keer iets willen proberen.'

Zo kreeg de complexe relatie tussen Luc en de dokter een vervolg. De dokter heeft veel dingen gezegd en gedaan die Luc niet zou zeggen of doen (en omgekeerd). Soms pruilde Luc zijn lippen, soms slaakte hij een vloek, soms smeed hij een stoel achter de dokter zijn kop (en omgekeerd), en soms zei hij: 'Godverdomme, mijn nieuwen auto!'

Nu is de dokter een fervente verdediger van de macrobiotiek en 'je bent wat je eet', maar het is niet altijd zo geweest. Aangezien de dokter noch auto noch rijbewijs heeft, zat hij na een repetitie in Luc zijn eerste firmawagen, de Fiat Tempra, waarover we het eerder al hadden. De dokter zit op een Buble gum te kauwen, enfin, Buble gum, laten we zeggen: een zeer grote kauwgom. Tot hiertoe geen probleem. De dokter mocht kauwen in de firmawagen. Het probleem begon toen die kauwgom ongezien was ontsnapt uit de dokter zijn mond en ze daar geen acht op hadden geslagen. Toen de dokter uitstapte, zei hij:

'Godverdomme, mijn nieuwe veste.'

De kauwgom was onder de dokter zijn gat beland en kleefde nu aan zijn lange jas. Maar ook aan Luc zijn stoel en daarom zei Luc:

'Joon veste? En mijnen nieuwen auto dan godverdomme? Joon veste? Gauw zeg!'

Luc heeft de sporen van de Buble gum er nooit meer uitgekregen en dat vond hij niet zo plezant.

Een andere keer zijn de Papas op weg naar de Rock Rally in de Golf van Paul. Paul rijdt. De dokter moet – als gevolg van iets mysterieus in zijn benen - vooraan zitten, zodat Luc en Dick, nochtans met voorsprong de 2 sterkste heren uit het viertal, op de achterbank belanden. De dokter is een boterham aan het eten en op de achterbank heeft iemand een beetje honger. Hij vraagt een stukje van de dokter zijn boterham. 'Het zijn mijn boterhammen', zegt de dokter. 'Het zijn de mijne. Het zijn mijn stuten, hoort ge 't? De mijne! Allemaal! Allemaal. Allem...' Hij spert zijn mond open, zo wijd als dat gaat en duwt alle boterhammen in zijn mondholte tot er werkelijk niets meer bij kan. De dokter kan niet meer kauwen en lijkt te gaan stikken in zijn eigen stuten. De 3 andere Papas skrimmen van het lachen. De dokter ziet geen uitweg meer en kotst de hele boel in zijn handen. Hij gooit de bal boterhammen door het open dak van Paul zijn Golf. Achter de Golf reed de camionette met het materiaal. De Ugly Papas parkeren aan de AB, stappen uit en zien op het dak van de Golf een bal brood liggen.

Zo zouden we nog een paar verhalen kunnen noemen, maar dan zou dit blad ontaarden in een roddelblad en dat wil niemand. 'De dokter is een beetje een reptiel', besluit Luc. Wat hij ermee bedoelt, is niet helemaal duidelijk, maar het belangrijkste is dat Luc helemaal geen reptiel is. Soms kwam Luc thuis met verhalen die de mensen in zijn omgeving met verstomming sloegen. Ze vroegen zich af waar Luc de kracht vandaan haalde om ermee verder te gaan. Scheid daarvan uit! Hoe is het mogelijk hoe is het mogelijk? Ze maakten het Luc moeilijk. Luc ging hun vraag (Hoe is het mogelijk?) direct beantwoorden. Hij dacht even na en dan zei hij: 'Omdat de muziek zo goed is.'

'Luister, muziek is een deel van mijn leven en aan de dokter dank ik 50% van pijn Ipod. Eeuwige dank hé. Ik ben al veel mensen tegengekomen die zot zijn van muziek, héél veel zelfs, maar niemand weet er meer van af dan de dokter. Hij is een encyclopedie. Nu kan een piepo met 2 knoppen op het internet tot bij iets komen waar vroeger alleen ingewijden toegang tot hadden. Het internet heeft al het studeerwerk van de dokter overbodig gemaakt. 'Die plaat van John Cale. Ik ga nu de nummers zeggen die op kant A staan. Op dat nummer speelt huppeldepup gitaar. Pas op, hij wist ook alles van Bobbejaan Schoepen. We hebben dikwijls Bobbejaan gespeeld op repetities. 'De jodelende fluit...' Of Will Tura. 'Zie mij hier bengelen aan een koooooooord'... De dokter was daar zot van. We hebben het vaak gespeeld. Franse chanson... alles. Het is – ik zeg het u – ongelofelijk!'

'k Ga nog een voorbeeld geven. Er was een spelprogramma op Radio 2 dat The Originals heette. Het ging over nummers die vaak gecoverd waren en de luisteraar kon iets winnen, als ge kon zeggen van wie de originele versie was. Bijvoorbeeld Louie Louie. Het is 300 keer gecoverd. Ze kwamen uit in pakweg het jaar '52 bij Huppeldepup. De dokter had het gehoord en zijn oren begonnen te flapperen. Hij nam een gelebriefkaart en zei dat de luisteraars en de programmamakers zich vergisten, want van Louie Louie bestond er nog een oudere versie van weetikveelwie.

'Ik ben daar jaloers van. Hij kan namen citeren, het is niet te doen. Een genie. En dan gaf hij mij een cassette. 'Hier Luc, luistert hier een keer naar. Zing ne keer als dien hier.' Van die Afrikaanse zanger daar, allez, 'k kan er niet opkomen...' Luc geeft het op en komt voor de zoveelste keer tot een besluit. 'De dokter, dat is een beetje de duivel, vind ik.'

En zoals dat gaat met duivels wil hij mensen aan zich binden. 'Ik zong bij Ether, met mensen van La Muerte en al, Didier Moens, The Weathermen... een studioproject, zeiden ze. Meer zou het niet zijn. Het zal geen andere projecten verstoren. Zeker geen optredens, zeker niet. Maar ja... We hebben nog op Dour gestaan en in De Kreun. In de Kreun, ik kende de helft van de zaal en ik stak al eens mijn hand op of draaide er een klucht door. Ja man, dat was niet naar het gedacht van mijn kompanen van Ether. Verboden te zwaaien. Humor: verboden. De lucht is van lood, zoals een 16-jarige hem aanvoelt. En dan eens in de Rif Raf dat ik in een band speelde en dat ik niet eens de namen kenden van de anderen uit mijn groep. Ik heb een brief gekregen. 't Is Goed. Als 't u maar zoveel interesseert, dan vinden we wel een andere zanger.' Maar voor het zover was, had de dokter gezegd: 'Whaaaaaaa neeeeeen Luc neen neen. Het is niet goed, Luc. Het is geen muziek. Het heeft niets met muziek te maken wi dadde...' Zulke dingen. Hij wou me voor zich. De dokter is de duivel.'

4. Pfw Op de laatste repetitie van de Papas zat Luc ernaast, Dick niet en het stakte. De dokter riep: 'De zanger is baas. Altijd luisteren naar de zanger, Dick.'

'Ik gebruik dat nu bij Idiots (Luc zijn huidige band). 'Altijd luisteren naar de zanger.' Als ik me vergis, dan moeten zij wachten tot ik mijn strofe heb gezongen en pas dan naar het refrein gaan. 'Maar ge was 2 maten te laat.' 'De zanger es baas.'

'Kom, doe voort. Ge moest al begonnen zijn.

'Pardon? De zanger begint wanneer hij goesting heeft.'

Bij de Papas kunt ge Luc bezwaarlijk de baas noemen. Hij ziet het anders. 'Ik zat in een luxepositie. De dokter bereidde alles voor – uren was hij daarmee bezig - en dan kon ik met één kleine grimas laten merken of we ermee verder zouden gaan of niet. In een oogwenk liet ik merken of het me beviel of niet. Was het een nummer dat ik direct zag zitten, dan kon ik dat niet aflieden. Kwam hij af met een nummer waarvan ik dacht: 'Nee, toch niet', dan zei ik niet meer dan 'Pfw'. Het was genoeg.

'Aaaah, hij vindt het niet goed', riep de dokter. 'Luc vindt het niet goed. Hij heeft gelijk. 't Is niet goed. 't Trekt op geen kloten. Hij heeft gelijk. Waar zat ik met mijn gedachten? Hier klotenummer, hierzie en hierzie', en hij verscheurde zijn voorbereiding.'

'Ik heb wel leren voorzichtig te zijn, want een kleine grimas is snel gemaakt en ge zijt u daar niet altijd van bewust. En de dokter lag op de loer. Dus, samengevat, ik kon de dingen sturen zonder er veel moeite voor te hoeven doen. Ik vind dat toch een luxepositie.'

56

'Bovendien wou de dokter in de eerste plaats dat ik spontaan was. Ik improviseerde, brabbelde, begon in het Frans te zingen, weet ik veel... en hij zoog dat op. 'Machtig. Machtig', zei hij. En dan viel mijn frank en zei ik: 'Ik heb dat al eens gedaan.'

'Dat besant niet, Luc. Niet mee inzitten.' Hij recycleerde de dingen die ik deed. En Dick, tja... Dick is een wonderkind. Wat hij kan met een bas, ik heb dat nog nooit gezien. En Dick en de dokter samen... speel eens B-flat. Ga nog eens naar kruis. Terwijl we bezig zijn zo, de akkoorden roepen, en naar mineur... Ge moet ze eens bezig zien. Ik vind dat fantastisch.'

'Peppie is ook zo'n wonderkind. Laatste repetitie ging het over diabolische noten. Ik hoorde hen zeggen dat het in de middeleeuwen verboden was om zulke noten te spelen. Wie het toch deed, werd opgehangen op het dorpsplein en dat zei de dokter: 'Het is mijn handelsmerk.' Hij steekt overal diabolische noten in.'

'The Satellites, hij heeft daar nu iets in gestopt. Dick zou het moeten uitleggen; ik versta er niets van. Peppie was precies van het lam gods geslagen. Hij ging 1 roken, kwam terug *(en nu begint Luc weer, zoals hij zo vaak doet, iemand te imiteren; als hij Peppie imiteert, dan praat Luc Antwerps, zo nerveus als Peppie dat doet)* en Peppie zei: 'Ik heb het verstaan. De dokter heeft het uitgelegd. Ik heb het verstaan.' Peppie kon plots 10 registers meer spelen. Die vent was doodgelukkig. 'Dank u, dokter.'

Dank u.' Eerst had de dokter het voorgedaan. 'Kijk, ik ga mijn gitaar in saxofoon stemmen', en hij speelde al de saxdingen voor.'

'En Rik, pff. Ik heb hem afgeloerd op de laatste repetitie. Wat een natuurtalent! De dokter hoeft niet veel te zeggen, Rik is er direct mee weg. Paul was er ook. Ik vind dat hij zich onderschat. Paul is een goede drummer.'

5. Noten

Luc zelf is een muzikant met een aversie van muzieknoten. Hij kan ze niet lezen. Hij kan ze zelfs niet zien! Daar is een verklaring voor. Zolang Remi Vanthuyne zijn leraar was in de muziekschool, ging alles goed. Zalig zelfs. Maar toen kwam Jacques Wullaert. 'Die had lik een pik op ik.' Meester Wullaert heeft Luc nog bij zijn kraag vastgepakt en hem met zijn kop tussen de haken van de kapstok geduwd. Op een zaterdag werd Luc wakker met buikkrampen. Elke vezel in hem huiverde voor de muziekschool van J. Wullaert. Onderpastoor Lavaert is er nog bijgekomen om te bemiddelen, maar tevergeefs. Toen hij als 16-jarige op het podium stapte, dacht Luc: 'Eat this Wullaert!'

6. Paul

Ik heb me een lafaard gevoeld. Dick is 's anderendaags gaan klappen met Paul. Ik niet; ik ben een pantoffelheld. Ik heb een heel eind mijn kop niet durven tonen in Kortrijk. Den Trap en Den Bras waren no-goarea geworden. Ach Paul.... Ge moest eens weten hoe goed hij ons daar ontving in zijn repetitielokaal. Altijd iets te eten, te drinken en zo, altijd, altijd.

Hij was mijn kompaan ook hé. Stijn Meuris klaagde eens over de begrafenisstemming en preutsheid in de kleedkamer van Noordkaap. Om zich om te kleden gebruikten de muzikanten van Noordkaap een spook. Een spook is gelijk een boerka. Ge trekt het over uw kop en dan kunt ge u verkleden zonder dat iemand iets ziet wat ge verborgen wilt houden.

'Een spook?', zei Luc, 'serieus? Bij Ugly Papas is 't meer een orgie. Ge moet eens afkomen.'

Luc vertelde aan Paul dat Meuris op komst was en dat hij zich moest klaarhouden. Beide heren stonden in hun slip. Er werd op de deur geklopt. 'Kom binnen, meneer Meuris!' Toen hij de deur opentrok, zag hij Paul voorovergebogen op een tafel liggen, terwijl Luc hem vrolijk pakte van vanachteren. (De heren hadden hun slip nog aan, en het homotaferaal was niet meer dan een grap, maar toch zag ge de afgunst in de blik van Meuris.)

'Na de breuk met Paul heb ik een nummer geschreven. Het was op muziek van Nirvana, Polly. Zeer schone tekst. Ik heb het wel nooit live gespeeld. 'Pauly was een drummer...

Hij drumde in een rock-'n-roll band...

Hij wist het niet, ik wist het niet...'

Ik zou het kunnen spelen den dertigsten. Dat zou iets geven. 'k Ga beginnen bleiten. 'k Ga dat niet doen. Ja, Paul... the worst memory in my music history.'

7. Tielt

Het optreden is al een tijd aan de gang, ze zijn bezig met Get your soul right, als Luc iets merkwaardigs gewaar wordt. Drank of drugs hebben hier niets mee te maken, maar toch heeft hij de indruk dat hij begint te zweven. Hij zingt voort. Get your soul right... en andere gospelwoorden die de dokter voor hem heeft verzameld. Hij blijft zweven, kijkt om zich heen, peilt de blikken van de anderen en ziet dat zij hetzelfde voelen. Ze voelen zich ook zweven.

Er moet een verklaring zijn, maar daar kan Luc nu niet mee bezig zijn. Er is een publiek dat gilt en voor wie hij moet performen. Aan het eind van Get your soul right, zegt Luc: 'En nu gaan we weer landen.' Naast en achter hem landen, zachtjes, de dokter, Dick en Paul.

8. Lauweberg

Van de zomer heeft Luc besloten om iets te doen aan zijn ton, zoals hij het zelf zegt. Zienderogen ging zijn conditie erop achteruit. Hij geraakte nauwelijks nog Lauweberg (?) op. Als hij thuis de opdracht kreeg om de wasmachine te ledigen, dan ging dat niet meer zonder puffen en blazen. Nu is de maat vol en is Luc zowaar aan het sporten (fietsen). Hij traint om volgend jaar over een of andere Franse berg te kunnen rijden. 'Misschien gaat het zo snel dat ik den dertigsten september al in bloot bovenlijf kan spelen.' Als de Ugly Papas hun kleren uittrekken, worden het echte adonissen. Het enige wat hij dan nog nodig heeft, is een tattoo. 'Ik wil dezelfde als op Herman Brood zijn linkerschouder. Daar was **POP** getatoeëerd. Pop is iets om te spelen. Pop is ook een ander woord een prente. Maar vooral: een goede popsong is het beste wat er is.'

58

9. Mud

Ugly Papas rapen hun gerief samen in het kot van Paul en vinden een nieuw repetitiekot in een boerderij in Menen. Op een dag arriveren ze op de boerderij. Ze lopen over het smal pad in de weide, trekken de deur open en zien dat al hun materiaal geskoep is. Ze hebben de flikken gebeld. De politie arriveert. Ze doen om de weide op te rijden. Luc zegt: 't Is niet voor het een of het ander, maar ge zoudt beter uw combi op de weg laten staan.' Het had al een paar dagen geregend en de weide lag er vervaarlijk drassig bij. De flikken zeiden: 'Luistert meneer, wij zijn van de politie en geraken overal binnen, zoals we overal weer weggeraken. Is dat jullie repetitielokaaltje, daar?'

'Ja, maar... ik zou ... toch niet oprijden.'

Om tot bij het lokaal te geraken, dat ging nog, er was een paadje. Ze deden de vaststellingen die tot niets zouden leiden en dan waren ze weer weg.

Luc raadde aan om weer over het paadje te rijden, in achteruit...

'Gaan jullie 't een beetje zeggen, ja?' vroeg de agent en de combi reed mooi op het paadje.

'Wel, wij kennen...', opperde Luc.

'Luistert meneer, elk zijn stiel. Oké?'

Ze gingen draaien in de weide, maar, zegt Luc:

'Ze reden recht de verdoemenis in.'

Wij stonden erop te kijken en zagen de combi wegzakken in de moze, pffft.

Toen ze begrepen dat er geen doen aan was, stapten ze uit en stelden de schade vast. Ik schat dat de combi een halve meter was weggezonden.'

Vanop het paadje riep Luc.

'Moet ge een pintje hebben, want ge gaat hier lange staan wi.' Ondertussen was de boer naast Luc komen staan om zich te vermaken met het spektakel. De boer vergenoegde zich nog het meest omdat hij de week ervoor gepakt was voor rode mazout.

Toen de agenten de boer vroegen of hij met zijn tractor de combi uit de modder wou slepen, zei de boer: 'Helaas, meneer de politie. Ik mag niemand trekken. De wet schrijft voor dat ik mijn tractor alleen en uitsluitend mag inzetten voor landelijke werkzaamheden.'

De agenten zeiden dat ze het niet wilden horen en dat hij hier binnen de kortste keren moest staan met zijn tractor. 'Ge gaat ons hieruit trekken, uit uw smerige moze.'

'Ja, maar dan zult ge wel een document moeten ondertekenen dat een afwijking van de wet rechtvaardigt.' Heel die camionette in moze, en die flikken ook, tot aan hun knieën in de moze. Van de politie hebben de Ugly Papas niets meer gehoord. Dan hebben ze het maar zo gedaan:

60

UGLY PAPAS BESTOLEN
TE MENEN !!!!

O P S P O R I N G V E R Z O C H T

op 07/02 stelden de ugly papas uit menen vast dat vol-
gende instrumenten en toestellen uit hun repetitielokaal
ontvreemd werden

1 MARSHALL VERSTERKER .
JCM 900 100WATT + MARSHALL BOX
1 TRACE ELLIOT VERSTERKER
1 FENDER BASSMAN AMPHEAD (SIXTIES BEIGE)
1 FENDER TELECASTER ZW USA
1 FENDER TELECASTER HOUTKLEUR
USA

BASGITAAR BLADE B4
3 CYMBALEN PAISTE 2002
PORTABLE STUDIO YAMAHA MD100II
PORTABLE STUDIO FOSTEX X15
GITARTUNER YAMAHA
ANALOG DELAY IBANEZ
FOOTSWITCH MARSHALL FS02
FOOTSWITCH BOSS FC50
EFFECTPROCESSOR ALESIS QUADRA-
VERB GT
MICROFOON KABELS TAPES ETC...

elke tip of info omtrent deze diefstal is wel-
kom op volgende tel.nr 056/519.819
kopieer en geef door DANK U